

YSO Haunia Sirkka

19.03.2010

Suuri valiokunta

Viite

Asia

Komission tiedonanto kansainvälisestä ilmastopolitiikasta Kööpenhaminan jälkeen: pikaisia toimia maailmanlaajuisen ilmastopolitiikan vauhdittamiseksi

U/E-tunnus:

EUTORI-numero: EU/2010/0764

Ohessa lähetetään perustuslain 97§:n mukaisesti selvitys komission tiedonannosta *Kansainvälinen ilmastopolitiikka Kööpenhaminan jälkeen: pikaisia toimia maailmanlaajuisen ilmastopolitiikan vauhdittamiseksi*.

Ympäristöministeri

Paula Lehtomäki

LIITTEET YM2010-00100; KOM(2010) 86 lopullinen (fi, sv)

Asiasanat	ympäristö, ilmastonmuutos
Hoitaa	YM, UM
Tiedoksi	MMM, TEM, VM, LVM, STM, EUE, OPM, SM, VNEUS

YSO

Haunia Sirkka

19.03.2010

Asia

Komission tiedonanto kansainvälisestä ilmastopolitiikasta Kööpenhaminan jälkeen: pikaisia toimia maailmanlaajuisen ilmastopolitiikan vauhdittamiseksi

Kokous

Liitteet

Viite

EUTORI/Eurodoc nro:

EU/2010/0764

U-tunnus / E-tunnus:

-

Käsittelyn tarkoitus ja käsittelyvaihe:

Asiakirjat:

KOM (2010) 86 lopullinen

EU:n oikeuden mukainen oikeusperusta/päätöksentekomenettely:

-

Käsittelijä(t):

YM, pääneuvottelija Sirkka Haunia, p. 050-362 2039

Suomen kanta/ohje:

Suomi katsoo, että komission tiedonanto antaa hyvän arvion kansainvälisten ilmastoneuvottelujen tilanteesta Kööpenhaminan joulukuun 2009 kokouksen jälkeen ja luo pohjaa EU:n jatkoneuvotteluita varten tarvitseman neuvottelustrategian rakentamiselle.

Suomi yhtyy komission arvioon siitä, että Kööpenhaminan sitoumus on askel kohti kattavan, maailmanlaajuisen laillisesti sitovan sopimuksen aikaansaamista. Suomi yhtyy myös komission arvioon siitä, että tämän aikaansaaminen joulukuussa 2010 Meksikon Cancúnissa pidettävässä osapuolikokouksessa voi olla vaikeaa, vaikka EU osaltaan onkin

valmis tähän. Suomi pitää tärkeänä, että Cancúnissa aikaansaadaan päätös, joka ankkuroi Kööpenhaminan sitoumuksen elementit virallisesti neuvotteluprosessiin, mukaan lukien kehittyneiden maiden päästövähennyssitoumukset ja kehitysmaiden ilmoittamat kansalliset päästövähennystoimet. Tältä pohjalta voidaan jatkaa kohti sitovan sopimuksen aikaansaamista vuonna 2011. Suomi pitää tärkeänä, että eri maiden päästövähennystavoitteiden tasoa pystytään nostamaan kohti 2 asteen tavoitetta.

Suomi yhtyy myös komission näkemykseen siitä, että nyt on tärkeää ryhtyä viipymättä toimeenpanemaan Kööpenhaminan sitoumuksen keskeisiä elementtejä, kuten teollisuusmaiden sitoumus 30 mrd USD suuruiseen lyhyen aikavälin rahoitukseen vuosina 2010–2012.

Suomi pitää myös tärkeänä EU:n suhteiden tiivistämistä muihin osapuoliin ja korostaa erilaisten epävirallisten konsultaatioiden merkitystä luottamuksen parantamiseksi ja yhteisymmärryksen löytämiseksi.

Tiedonannossa komissio nostaa Kioton pöytäkirjan heikkouksiksi pöytäkirjan pienen kattavuuden päästölähteisiin nähden, hiilinielujen laskentasäännöt ja kauden 2008–2012 päästöyksiköiden ylijäämän. Suomi ei näe Kioton pöytäkirjan nykyisiä hiilinielujen laskentasääntöjä niin merkittävänä heikkoutena kuin komissio. Sen sijaan Suomi katsoo, että vaikuttavuus päästöihin syntyy kokonaisuudesta, johon kuuluvat kaikkien keskeisten maiden toimet sekä läpinäkyvät laskentaperiaatteet. Suomi katsoo, että EU:n on oltava avoin kaikille sellaisille vaihtoehdoille, jotka edistävät kahden asteen tavoitteen saavuttamista. Kioton pöytäkirja ja sen mahdollinen jatko kattavat parhaimmillaankin vain 30 % maailman päästöistä. Näin ollen kahden asteen tavoitteen saavuttaminen vaatii laajaa tarkastelua. Kioton pöytäkirjan ja/tai sen elementtien rooliin tulevassa sopimusjärjestelyssä tulee tässä vaiheessa suhtautua joustavasti.

Suomi suhtautuu hyvin kriittisesti sellaisiin metsiin liittyviin laskentatapoihin, jotka aiheuttavat luonnontieteellisen nielun muuttumisen laskennalliseksi päästökseksi. Suomi tavoittelee sitä, että laskentasääntöjen tulee pitkällä aikavälillä kannustaa metsänielun lisäämisen lisäksi sekä nielujen ylläpitämiseen että uusiutuvan energian lisäämiseen ja uusiutumattomien luonnonvarojen käytön korvaamiseen uusiutuvilla luonnonvaroilla kuten puutuotteilla. Suomi pyrkii siihen, että puutuotteiden merkitys uusiutuvana ja ympäristöystävällisenä materiaalina tunnustetaan ilmastopöytäkirjassa.

Suomi voi harkita muita laskentamenetelmiä, mikäli niihin liitetään sääntö siitä, että niin kauan kuin metsänhoito on velvoitekaudella biologinen nielu, maalle ei voi syntyä siitä lisätaakkaa.

Pääasiallinen sisältö:

Euroopan komissio julkisti 9.2.2010 tiedonannon 'Kansainvälinen ilmastopolitiikka Kööpenhaminan jälkeen – maailmanlaajuisten ilmastotoimien vahvistaminen', jonka avulla pyritään jatkamaan maailmanlaajuisia ponnisteluja ilmastomuutoksen torjumiseksi.

Tiedonannossa ehdotetaan, että EU alkaa viipymättä toimeenpanna Kööpenhaminan sitoumusta, mukaan lukien lyhyen aikavälin rahoituksen kanavoiminen kehitysmaiden ilmastotoimiin. Samalla korostetaan, että EU:n tavoitteena on edelleen oikeudellisesti sitova maailmanlaajuinen ilmastopöytäkirja, jonka puitteissa kaikki maat saadaan mukaan todellisiin ilmastotoimiin. Tämä edellyttää komission mukaan, että Kööpenhaminan sitoumus saadaan sisällytettyä YK:n neuvotteluihin ja että Kioton pöytäkirjan

heikkouksia käsitellään. EU:n aktiivinen vaikuttaminen on avainasemassa pyrittäessä saamaan tukea YK:n neuvotteluille. Komission tarkoituksena on tehdä tätä työtä tiiviissä yhteistyössä neuvoston kanssa ja Euroopan parlamentin tukemana.

Tilannekatsaus Kööpenhaminan jälkeen

Kööpenhaminan sitoumus on askel kohti EU:n tavoitetta oikeudellisesti sitovasta ilmastopöytäkirjasta, jonka olisi tultava voimaan vuonna 2013 Kioton pöytäkirjan ensimmäisen velvoitekauden päättyessä. Sitoumuksessa vahvistetaan EU:n keskeinen tavoite siitä, että maapallon keskilämpötilan nousu pyritään rajoittamaan kahteen celsiusasteeseen esiteolliseen aikaan verrattuna, jotta voidaan välttää ilmastomuutoksen pahimmat vaikutukset. Sitoumus sisältää myös muita merkittäviä elementtejä, ja sen liitteisiin tähän mennessä ilmoittaneet päästötavoitteensa tai ilmastotoimensa ilmoittaneet maat kattavat yli 80 prosenttia kasvihuonekaasupäästöjen määrästä.

Kööpenhaminan sitoumusta ei ole virallisesti hyväksytty UNFCCC:n sopimuspuolten konferenssin päätöksinä. Keskeinen haaste onkin nyt sen sisältämän poliittisen ohjauksen sisällyttäminen UNFCCC:n neuvotteluteksteihin. Lisäksi jatkoneuvotteluissa tulee edistää kysymyksiä, joiden osalta Kööpenhaminan sitoumus on puutteellinen, kuten hiilimarkkinoiden kehitys, kansainvälisen lento- ja laivaliikenteen vähentäminen IMO:n ja ICAO:n kautta sekä maatalouden ja F-kaasujen kysymykset.

EU olisi valmis tekemään oikeudellisesti sitovan maailmanlaajuisen sopimuksen tämän vuoden lopussa YK:n ilmastokonferenssissa Cancúnissa, Meksikossa. Komissio toteaa kuitenkin, että maiden väliset vielä tässä vaiheessa suuret näkemyserot voivat viivyttää sopimuksen aikaansaamista vuoteen 2011. Tämän vuoksi lähestymistavan on oltava vaihteellinen.

Komissio korostaa myös tiiviitä kontakteja muiden neuvottelukumppaneiden kanssa. EU:n on voimakkaammin vaikutettava siihen, että luottamus maailmanlaajuisen sopimuksen aikaansaamiseen lisääntyy, ja Cancúnissa on mahdollista saavuttaa konkreettisia, operationaalisia edistysaskeleita. Komissio pyrkii tekemään tässä yhteydessä tiivistä yhteistyötä neuvoston ja sen puheenjohtajamaan kanssa. Se kannustaa Euroopan parlamenttia toimimaan yhdessä keskeisten kumppanimaiden parlamentaarikkojen kanssa ja on valmis avustamaan parlamenttia näissä toimissa. Komissio myös korostaa yhteistyötä tulevien COP-isäntämaiden, Meksikon ja Etelä-Afrikan kanssa.

Ympäristöintegriteetti

Komissio toteaa, että kansainvälisissä neuvotteluissa on varmistettava, että tulevan maailmanlaajuisen sopimuksen ympäristötavoitteet ovat korkeat ja että sopimuksen avulla lämpeneminen kyetään pitämään alle kahdessa celsiusasteessa. Tiedonannossa todetaan, että tämän saavuttaminen on mahdollista vain, mikäli kaikki eniten päästöjä aiheuttavat maat ovat mukana. Teollisuusmaiden esittämät päästövähennyssitoumukset vaihtelevat 13,2 prosentista vuoteen 2020 mennessä vuoden 1990 tasoihin verrattuna (pienimmät lupaukset) noin 17,8 prosenttiin (suurimmat lupaukset). Tämä ei vielä riitä siihen, että maapallon keskilämpötilan nousu rajoitettaisiin 2 celsiusasteeseen. Teollisuusmailta tarvitaan 25-40 % vähennykset.

Kioton pöytäkirja pysyy keskeisenä rakennusaineena YK:n prosessissa, mutta sen puutteita on käsiteltävä. Se kattaa vain 30 % maailmanlaajuisista päästöistä ja komission mukaan myös nielulaskentasäännöt ja sallittujen päästömääräyksiköiden (Assigned

Amount Unit, AAU) ylijäämä kaudelta 2008–2012 ovat heikkouksia. Mikäli näitä ei korjata, riskinä voi komission mukaan olla teollisuusmaiden nykyisten päästövähennys-sitoumusten (vaihteluväli 13,2 % - 17,8 % vuoden 1990 tasosta) vaikuttavuuden heikkeneminen. Jos kaikki sallitut päästö määräyksiköt voi siirtää Kioton pöytäkirjan toiselle velvoitekaudelle, heikkenee sitoumusten vaikuttavuus n. 6,8 prosenttiyksikköä (vaihteluvälille 6,4 %-11 % 1990 tasosta). Komission mukaan Kioton pöytäkirjan nykyisten hiilinieluihin liittyvien laskentasääntöjen heikentäminen voisi pahimmillaan alentaa sitoumusten vaikuttavuutta n. 9 prosenttiyksikköä. Nykyisin käytössä olevilla nielulaskenta-säännöillä hiilinieluilla voidaan kuitenkin korvata vain n. 1 % teollisuusmaiden päästöistä.

Komissio toteaa arvioivansa erilaisten oikeudellisten lopputulosten hyvät ja huonot puolet, mukaan lukien Kioton toinen velvoitekausi.

EU:n johtajuus

Komissio katsoo, että EU:n on osoitettava johtajuutta ilmastokysymyksissä toteuttamalla osana uutta Eurooppa 2020-strategiaa konkreettisia toimia, joiden avulla Euroopasta tulee ilmastoystävällisin alue maailmassa.

EU on sitoutunut vähentämään päästöjä 20 prosentilla vuoteen 2020 mennessä vuoden 1990 tasoon nähden. Lisäksi EU on sitoutunut nostamaan vähennystavoitteensa 30 prosenttiin, jos ehdot täyttyvät. Komissio aikoo ennen kesäkuussa pidettävää Eurooppa-neuvostoa laatia analyysin siitä, mitä käytännön toimia vaadittaisiin 30 prosentin päästövähennystavoitteen saavuttamiseksi. Komissio laatii myöhemmin myös analyysin päästövähennysurien virstanpylväistä aiemmin hyväksymiensä päästövähennystavoitteiden (-80 % -95 % vuoteen 2050 mennessä) saavuttamiseksi, mukaan lukien kunnianhimon taso ja strategiat vuoteen 2030 mennessä keskeisillä päästösektoreilla, kuten energiantuotanto ja -kulutus, sekä liikenne. Eurooppa 2020 -strategian mukaisesti tavoitteena on löytää älykkäitä ratkaisuja, joista on hyötyä paitsi ilmastolle myös energianvarmuudelle ja työllisyydelle.

Kööpenhaminan sitoumuksen toimeenpano

Komissio ehdottaa, että EU aloittaa Kööpenhaminan sitoumuksen toimeenpanon viipymättä. Keskeistä tässä työssä on nyt ilmoitettujen päästövähennystavoitteiden ja -toimien nopea toimeenpano ja selkiyttäminen, sekä keskustelu kunnianhimon tason riittävydestä ja siitä, miten kunnianhimon tasoa ja tavoitteita voitaisiin nostaa.

Yksi Kööpenhaminan vaikeimpia neuvottelukysymyksiä koski päästövähennysten seuranta, raportointia ja todentamista (monitoring, reporting, verifying, MRV). Tiedonannossa korostetaan tarvetta läpinäkyvyyteen ja luottamuksen rakentamiseen, ja todetaan että sitoumuksen MRV-elementit tulee nyt integroida osaksi neuvotteluja. Komissio ehdottaa myös alueellisten kapasiteetin parantamishankkeiden käynnistämistä MRV-asioista kiinnostuneiden kehitysmaiden kanssa.

Tiedonannossa todetaan myös, että teollisuusmaiden sitoumus kehitysmaille suunnattavasta ns. lyhyen aikavälin rahoituksesta (30 mrd USD kaudella 2010–2012) tulee panna toimeen mitä pikimmiten. EU on sitoutunut 2,4 EUR miljardin suuruiseen vuotuisen rahoitukseen. Komissio korostaa, että tämän sitoumuksen toimeenpano on välttämätöntä EU:n uskottavuuden kannalta sekä ensiarvoisen tärkeää kehitysmaiden valmiuksien kasvattamiseksi vastata ilmastomuutokseen. Rahoitus tulee kohdentaa

tasapuolisesti sekä päästöjen vähentämiseen että sopeutumiseen, ja se tulee ensisijaisesti kanavoida olemassa olevien instituutioiden kautta.

Komissio korostaa myös tarvetta raportoida rahoituksesta yhdenmukaisella ja tehokkaalla tavalla, välttämällä päällekkäisyyksiä ja maksimoiden synergiaa. Komissio toteaa koordinoinnin olevan tärkeää, ja ilmaisee olevansa valmis avustamaan EU:n rahoituksen koordinoimisessa ja raportoinnissa, ja esittää että EU:n tulisi varmistaa läpinäkyvyys ja raportoida rahoituksen toteutumisesta puolivuositain.

Tiedonannossa korostetaan myös, että EU:n olisi edelleen edistettävä kansainvälisten hiilimarkkinoiden kehittymistä. Tämä on välttämätöntä, jotta voidaan lisätä investointeja vähähiilisiin ratkaisuihin ja vähentää maailmanlaajuisia päästöjä kustannustehokkaasti. Hiilimarkkinat voivat myös luoda merkittäviä rahoitusvirtoja kehitysmaihin. EU:n tavoitteena on OECD-tason hiilimarkkinoiden luominen vuoteen 2015 mennessä ja maailmanlaajuisen hiilimarkkinoiden aikaansaaminen vuoteen 2020 mennessä. Tiedonannossa todetaan EU:n esittäneen uusien sektorimekanismien kehittämistä ja puhtaan kehityksen mekanismin (clean development mechanism, CDM) reformia. Lisäksi todetaan, että EU:n tulisi oman lainsäädäntönsä (406/2009/EY ja 2009/29/EY) puitteissa kehittää sektorimekanismeja ja edistää puhtaan kehityksen mekanismin uudistamista. Komissio työskentelee yhdessä kiinnostuneiden muiden osapuolten kanssa ja riippuen näistä neuvotteluista kehittää ja ehdottaa laadullisia kriteerejä projektimekanismeista (CDM ja JI) sallituille päästöyksiköille.

Kansallinen käsittely:

Ympäristöjaoston (virkamieskokoontaminen) kirjallinen menettely 17.3.2010
EU-ministerivaliokunta 19.3.2010

Eduskuntakäsittely:

Eduskuntaa informoidaan asiasta perustuslain 97§ nojalla E-kirjeellä.

Käsittely Euroopan parlamentissa:

-

Kansallinen lainsäädäntö, ml. Ahvenanmaan asema:

-

Taloudelliset vaikutukset:

-

Muut mahdolliset asiaan vaikuttavat tekijät:

-

Asiasanat

Hoitaa

Tiedoksi

FI

FI

FI

EUROOPAN KOMISSIO

Bryssel 9.3.2010
KOM(2010) 86 lopullinen

**KOMISSION TIEDONANTO EUROOPAN PARLAMENTILLE, NEUVOSTOLLE,
EUROOPAN TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE SEKÄ ALUEIDEN
KOMITEALLE**

**Kansainvälinen ilmastopolitiikka Kööpenhaminan jälkeen:
pikaisia toimia maailmanlaajuisen ilmastopolitiikan vauhdittamiseksi**

{SEK(2010) 261}

KOMISSION TIEDONANTO EUROOPAN PARLAMENTILLE, NEUVOSTOLLE, EUROOPAN TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE SEKÄ ALUEIDEN KOMITEALLE

Kansainvälinen ilmastopolitiikka Kööpenhaminan jälkeen: pikaisia toimia maailmanlaajuisen ilmastopolitiikan vauhdittamiseksi

1. KESKEISET VIESTIT

Kansainvälinen ulottuvuus on aina ollut keskeinen osa EU:n ilmastopolitiikkaa. Euroopan keskeisenä tavoitteena on rajoittaa maapallon keskilämpötilan nousu alle kahteen celsiusasteeseen ilmastomuutoksen pahimpien vaikutusten estämiseksi. Tämä on mahdollista ainoastaan koordinoitujen kansainvälisten toimien avulla. Tästä syystä EU on aina kannattanut voimakkaasti YK:n prosessia, ja tästä samasta syystä Kööpenhaminan tulokset jäivät niin kauas EU:n tavoitteista. Kööpenhaminan sitoumuksen kannatus kasvaa, mikä osoittaa, että suurin osa maista aikoo päättäväisesti toteuttaa ilmastotoimia nyt. EU:n tehtävänä on rakentaa tämän määrätietoisuuden varaan ja auttaa muuttamaan se toimiksi. Tässä tiedonannossa esitetään strategia, jolla pidetään yllä kansainvälisiä pyrkimyksiä rajoittaa ilmastomuutosta.

EU on aina ollut konkreettisten ilmastotoimien eturintamassa. EU on aikataulussa vuosia 2008–2012 koskevien sitoumustensa täyttämisen osalta ja se on hyväksynyt kunnianhimoisia tavoitteita vuodelle 2020. Näihin kuuluvat EU:n kasvihuonekaasupäästöjen vähentäminen 20 prosentilla vuoteen 2020 mennessä ja vähennysten lisääminen 30 prosenttiin, jos olosuhteet¹ ovat oikeat. EU on nyt valmis muuttamaan Euroopan maailman ilmastoystävällisimmäksi alueeksi siirtymällä kohti vähähiilistä, resurssitehokasta ja ilmastomuutoksen kestävää taloutta. Tämän tavoitteen muuttaminen todeksi ja Kööpenhaminan sitoumuksen täytäntöönpano ovat parhaat keinot houkutella kumppanit maailmanlaajuisesti mukaan tähän haasteeseen.

Eurooppa 2020 -strategialla nostettiin kestävämpi talouskasvu EU:n tulevaisuusvision keskiöön. Sen avulla on tarkoitus luoda uusia työpaikkoja ja edistää energiavarmuutta. Komissio ryhtyy nyt valmistelemaan suunnitelmaa, jolla EU muutetaan vähähiiliseksi taloudeksi vuoteen 2050 mennessä. Sillä vahvistetaan myös ilmastoriskien sietokykyä ja parannetaan valmiuksia ehkäistä luonnonkatastrofeja ja toimia hätätilanteissa.

YK:n prosessi on oleellinen osa laajempaa maailmanlaajuisista sitoumista tukea ilmastotoimia. Keskeistä on käyttää Cancunin kokousta valmistelevaa YK:n prosessia hyväksi siinä, että Kööpenhaminan sitoumuksen poliittinen ohjaus sisällytetään YK:n neuvotteluissa käsiteltäviin teksteihin. Neuvotteluissa on myös käsiteltävä jäljellä olevia puutteita ja varmistettava, että sopimuksen ympäristötavoitteet ovat riittävän kunnianhimoisia. Keskeistä

¹ Eurooppa-neuvoston 10.–11. joulukuuta 2009 pidetyn kokouksen päätelmiin on kirjattu seuraavaa: ”Osana vuoden 2012 jälkeistä maailmanlaajuisista ja kattavaa sopimusta EU toistaa ehdollisen tarjouksensa siirtyä 30 prosentin päästövähennyksiin vuoden 1990 tasoihin verrattuna vuoteen 2020 mennessä, jos muut teollisuusmaat sitoutuvat vastaaviin päästövähennyksiin ja jos kehitysmaat osallistuvat tavoitteen saavuttamiseen asianmukaisella tavalla vastuunsa ja valmiuksiensa mukaisesti”.

on, että kasvihuonekaasujen päästöt vähenevät tarvittavassa määrin. Tämä tarkoittaa sen varmistamista, että muista maista osallistutaan näihin neuvotteluihin laajalti ja että näiden maiden tavoitetaso nousee. Lisäksi on varmistettava, että Kioton pöytäkirjan tiettyjä heikkouksia, kuten metsätalouden päästöjä koskevia laskentasääntöjä ja vuosia 2008–2012 koskevan velvoitekauden päästöoikeuksien ylijäämää käsitellään. Tämä edellyttää myös vakaan ja avoimen järjestelmän kehittämistä, jolla seurataan päästövähennysten toteutumista ja toimien täytäntöönpanoa. Lisäksi on järjestettävä viipymättä ja koordinoitusti nopea rahoitus ja turvattava pitkän aikavälin rahoituksella päästöjen vähentäminen ja sopeutuminen ilmastonmuutoksen vaikutuksiin. EU:n olisi lisäksi nopeutettava kansainvälisten hiilimarkkinoiden kehittämistä yhdistämällä soveltuvat kansalliset järjestelmät ja edistämällä järjestynyttä siirtymistä puhtaan kehityksen mekanismista uusiin alakohtaisiin markkinapohjaisiin mekanismeihin.

EU:n perimmäisenä tavoitteena on edelleen päästä vakaaseen ja oikeudellisesti sitovaan sopimukseen UNFCCC:n puitteissa. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi EU:n olisi keskityttävä siihen, että vuoden 2010 lopulla Cancunissa järjestettävässä kokouksessa hyväksytään konkreettisia ja toimintaorientoituneita päätöksiä. Päätösten olisi oltava mahdollisimman kattavia, mutta kun otetaan huomioon sopimuspuolten välillä edelleen olevat näkemyserot, EU:n täytyy olla valmis jatkamaan oikeudellisesti sitovan sopimuksen hyväksymiseen johtavia neuvotteluja Etelä-Afrikassa vuonna 2011. Ennen Kööpenhaminan kokousta odotusten paineilla oli hyvin hyödyllisiä vaikutuksia, koska useat tärkeä taloudet vahvistivat kansallisia tavoitteita juuri ennen kokousta. Nyt on suunniteltava strategia, jolla vauhditetaan prosessia vaarantamatta kuitenkaan sen perimmäistä tavoitetta.

Tästä syystä EU:n on luotava aktiivisesti kontakteja ja rakennettava luottamusta siihen, että kansainväliseen sopuun päästään, ja harkittava erityisiä toimenpiteitä, joista olisi sovittava Cancunissa. EU:n on keskityttävä saamaan kumppanimaat myötämielisiksi sopimukselle.

2. KANSAINVÄLISTEN ILMASTONEUVOTTELUIJEN JATKAMINEN

2.1. Tilanne Kööpenhaminan jälkeen

Joulukuussa 2009 järjestetyn Kööpenhaminan ilmastokonferenssin merkittävin tulos oli Kööpenhaminan sitoumus (*Copenhagen Accord*), jonka 29 valtion- ja hallitusten päämiestä hyväksyi. Sitoumukseen on kirjattu EU:n tavoite siitä, että maapallon keskilämpötilan nousu rajoitetaan alle kahteen celsiusasteeseen esiteollisiin tasoihin verrattuna². Sitoumuksessa kehoitettiin teollisuusmaita vahvistamaan omia päästövähennystavoitteitaan ja kehitysmaita ilmoittamaan toimistaan 31. tammikuuta 2010 mennessä. Sitoumus luo myös perustan näiden toimien säännölliselle mittaamiselle, raportoinnille ja todentamiselle. Sitoumukseen on kirjattu ilmastotoimien merkittävä rahoitussitoumus ja siihen liittyvä institutionaalinen kehys. Lisäksi sitoumuksessa annetaan ohjausta myös kysymyksiin, jotka liittyvät metsäkadosta johtuvien päästöjen vähentämiseen, teknologiaan ja sopeutumiseen.

EU:n tavoitteena oli vakaan ja tehokkaan oikeudellisesti sitovan sopimuksen tekeminen Kööpenhaminassa. Tästä tavoitteesta jäätiin selkeästi, ja sitoumus ainoastaan merkittiin tiedoksi konferenssin päätelmissä. Tähän päivään mennessä on kuitenkin saatu tietoja jo yli

² Sopimuksessa kehoitetaan myös harkitsemaan pitkän aikavälin tavoitteen nostamista, mukaan luettuna keskilämpötilan nousun rajoittaminen 1,5 celsiusasteeseen.

sadalta teollisuus- ja kehitysmaalta³. Useat maat ovat ilmoittaneet tavoitteista tai toimista. Tämä on osoitus siitä, että sitoumusta tuetaan yhä enenevässä määrin, ja siitä, miten päättäväisesti suurin osa valtioista aikoo lisätä ponnistelujaan ilmastomuutoksen torjumiseksi.

Kööpenhaminassa edistytettiin merkittävästi useiden muiden kysymysten käsittelyssä. Asiat tuotiin käsittelyyn päätösluonnoksina ja neuvotteluasiakirjoissa⁴. Nämä muodostavat yhdessä sitoumuksen kanssa perustan seuraaville toimille sekä neuvotteluissa, joissa EU:n on varmistettava sitoumuksessa olevan poliittisen ohjauksen sisällyttäminen UNFCCC:n neuvotteluasiakirjoihin, että useiden toimien välittömässä täytäntöönpanoprosessissa.

2.2. Tuleva toteutusaikataulu

EU:n olisi edelleen edistettävä vakaan ja tehokkaan kansainvälisen sopimuksen tekemistä ja sen tavoitteena on edelleen UNFCCC:n puitteissa tehtävä oikeudellisesti sitova sopimus. EU:n olisi suunnattava pyrkimyksensä uudelleen, jotta tässä voitaisiin onnistua. Sen olisi vahvistettava luottamusta toteuttamalla konkreettisia toimia välittömästi ja pyrittävä siihen, että Cancunin kokouksessa saavutetaan tuloksia. Tämä edellyttää laajaa lähestymistapaa, jossa kahdenkeskistä kanssakäymistä tehostetaan.

2.2.1. YK:n prosessi

Vuoden 2010 konferenssi järjestetään joulukuussa Cancunissa, Meksikossa. Vuoden 2011 konferenssi järjestetään puolestaan Etelä-Afrikassa, sekin loppuvuodesta. Ennen Cancunin kokousta järjestetään useita valmistelukokouksia, esimerkiksi Meksikossa ja Saksassa.

Bonnissa huhti- ja kesäkuussa järjestettävissä kokouksissa olisi laadittava aikataulu neuvottelujen seuraaville vaiheille ja käynnistettävä neuvottelut, joissa keskitytään sisällyttämään Kööpenhaminan sitoumuksen poliittinen ohjaus Kööpenhaminan tuloksina laadittuihin neuvotteluasiakirjoihin. Näissä kokouksissa olisi löydettävä nykyisten neuvotteluasiakirjojen puutteet, kuten mittaamiseen, raportointiin ja todentamiseen liittyvät kysymykset, joiden osalta sitoumuksessa on tärkeitä ohjaavia näkökohtia. Neuvotteluissa olisi myös käsiteltävä kysymyksiä, joita sitoumuksessa ei käsitelty, kuten kansainvälisten hiilimarkkinoiden kehittymistä, kansainvälisen lento- ja meriliikenteen päästöjen vähentämistä ICAOn ja IMO:n puitteissa, maataloutta sekä fluorihiihivetyjen käytön vähentämistä. Ennen kaikkea Bonnin kokouksessa olisi sisällytettävä YK:n neuvotteluprosessiin sitoumuksen puitteissa ilmoitetut teollisuusmaiden tavoitteet ja kehitysmaiden toimet.

Cancunin kokouksessa EU:n tavoitteena olisi näin ollen oltava kattavien ja tasapainoisten päätösten tekeminen. Niiden avulla Kööpenhaminan sitoumus ankkuroidaan YK:n neuvotteluprosessiin ja havaittuja puutteita voidaan käsitellä. Lisäksi olisi tehtävä virallinen päätös teollisuusmaiden tavoitteiden luetteloinnista ja kehitysmaiden toimien rekisteröinnistä sekä näiden todentamiseen liittyvistä menetelmistä. Kaikkien näitten päätösten olisi sisällytettävä kehyspäättökseen, joka muodostaisi järjestelmän yleisen poliittisen kehiksen.

³ Tiivistelmä maiden toimittamista tiedoista on tämän tiedonannon liitteenä olevassa komission valmisteluasiakirjassa ja lisäksi internetissä osoitteessa: <http://www.unfccc.int>.

⁴ COP-16- ja CMP-6-kokousten raporteissa olevat päätösluonnokset ja neuvotteluasiakirjat ovat saatavilla Internetissä osoitteessa <http://www.unfccc.int>.

Cancunin kokouksen tulosten on oltava tasapainossa sekä teollisuus- että kehitysmaiden kannalta tärkeiden asioiden osalta.

Vaikka EU onkin valmis hyväksymään jo Cancunissa vakaan ja oikeudellisesti sitovan sopimuksen, saattavat jäljellä olevat merkittävät näkemyserot johtaa siihen, että asiassa on mahdollisesti edettävä vaiheittain. Tämän lähestymistavan mukaisesti Cancunissa tehtävät konkreettiset päätökset antaisivat edelleen riittävän pohjan sille, että kattavasta ja oikeudellisesti sitovasta kehiksestä voidaan päättää Etelä-Afrikassa vuonna 2011. Olisi tärkeää kirjata sitovasti saavutettu edistyminen ja jatkettava toimia vaarantamatta perimmäistä tavoitetta.

2.2.2. Yhteydenpito EU:n ulkopuolisiin maihin

Kööpenhaminan neuvottelut osoittivat selkeästi, että YK:n puitteissa saavutettavan kehityksen edellytyksenä on maiden halu toteuttaa toimia. EU aikoo hankkia YK:n prosessille tukea aktiivisella yhteydenpidolla muihin maihin. Tavoitteena on saada lisää tietoa kumppanimme kannoista, huolenaiheista ja odotuksista keskeisten kysymysten osalta, sekä selostaa yksityiskohtaisesti, mitkä EU:n tavoitteet ovat sopimuksen kunnianhimoisuuden, kattavuuden ja ympäristötavoitteiden tason osalta. EU pyrkii edistämään Kööpenhaminan sitoumuksen mukaisia välittömiä toimia ja helpottamaan niiden muuttamista toimintaorientoituneiksi päätöksiksi, jotka hyväksyttäisiin Cancunissa. Tämän olisi luotava arvokkaita tilaisuuksia tiivistää kahdenvälisiä dialogeja kansallisissa ilmastotoimissa saavutetusta kehityksestä ja EU:lle mahdollisuuksia tarjota tukea kansallisiin toimiin. Komissio aloittaa yhteydenpidon läheisessä yhteistyössä neuvoston ja sen puheenjohtajavaltion kanssa.

EU:n ja sen jäsenvaltioiden olisi jatkettava neuvotteluja YK:n puitteissa. Komission roolin vahvistaminen auttaa varmistamaan, että EU puhuu yhdellä äänellä. EU:n on Kööpenhaminan tulosten pohjalta käytävä keskustelua siitä, miten voidaan parhaiten tehostaa EU:n toimia ja lisätä sen vaikutusvaltaa kansainvälisissä neuvotteluissa.

Lisäksi komissio rohkaisee Euroopan parlamenttia toimimaan yhdessä keskeisten kumppanimaiden parlamentaarikkojen kanssa ja on valmis avustamaan parlamenttia näissä toimissa.

Yhteydenottoja on tapahduttava kaikilla tasoilla ja kaikkien tärkeiden sidosryhmien kanssa. Vuonna 2010 järjestetään sekä kahdenvälisiä että monenvälisiä kokouksia samoin kuin useita huippukokouksia ja ministeritapaamisia. Niitä täydentävät vielä alueelliset ja ad hoc -kokoukset, joilla on tarkoitus varmistaa, että kumppanimaat kaikilta maailman alueilta, myös haavoittuvat maat, otetaan mukaan keskusteluihin ja että EU saa lisää tietoa näiden maiden huolenaiheista ja tavoitteista. Cancunin kokousta ja Kööpenhaminan sitoumuksen välitöntä täytäntöönpanoa valmistelevissa sekä epävirallisissa että virallisissa, käynnissä olevissa ja tulevilla neuvotteluilla on edelleen tuotava esille keskeisiä kysymyksiä ja mahdollisia kompromisseja. Komissio osallistuu aktiivisesti kaikkiin näihin toimiin Euroopan ulkosuhdehallinnon EU-lähetystöjen tuella. Komissio tekee yhteistyötä myös Meksikon ja Etelä-Amerikan kanssa, koska Meksiko toimii YK:n ilmastokonferenssien puheenjohtajamaana vuonna 2010 ja Etelä-Afrikka vuonna 2011.

On kuitenkin tärkeää korostaa, että kaikilla sopimuspuolilla täytyy olla halua edetä asiassa. Jollei tätä halua ole, Kööpenhaminan sitoumus, joka edustaa pienintä yhteistä nimittäjää, on todennäköisesti ainoa mahdollinen sopimus.

2.2.3. Ympäristötavoitteet

Ilmastonmuutosta torjuvalla sopimuksella on pystyttävä vähentämään maailmanlaajuisia kasvihuonekaasujen päästöjä niin paljon, että Kööpenhaminan sitoumuksen tavoite maapallon keskilämpötilan nousun rajoittamisesta alle kahteen celsiusasteeseen täyttyy. Vaikka Kioton pöytäkirja onkin edelleen YK:n prosessin keskeisin osa, on käsiteltävä sen puutteita, soveltamisalaa ja muita heikkouksia.

- **Kioton pöytäkirjalla ei sen nykymuodossa yksinään saavuteta kahden celsiusasteen tavoitetta.** Kioton pöytäkirjan soveltamisalaan kuuluu tällä hetkellä ainoastaan 30 prosenttia päästöistä. Tavoite voidaan saavuttaa ainoastaan, jos Yhdysvallat ja kehittyvien talouksien suuret päästöjen aiheuttajat (esimerkiksi Brasilia, Etelä-Afrikka, Etelä-Korea, Intia, Kiina ja Meksiko, jotka kuuluvat 15 eniten päästöjä aiheuttavan maan joukkoon) tekevät myös osuutensa. EU otti itselleen valtavan vastuun Kioton pöytäkirjan puitteissa, mutta on aivan aikataulussa vuosia 2008–2012 koskevien sitoumusten noudattamisen osalta. Muiden on toimittava samoin. Kehitysmaiden toimet eroavat tästä luonnollisesti näiden maiden vastuiden ja kykyjen mukaisesti ja kehitysmaat tarvitsevat todennäköisesti myös tukea.
- **Kioton pöytäkirjan rakenteessa on lisäksi vakavia heikkouksia, jotka voivat vaarantaa sopimuksen ympäristötavoitteiden toteutumisen.** Teollisuusmaiden vastikään esittämät päästövähennyslupaukset vaihtelevat 13,2 prosentista vuoteen 2020 mennessä vuoden 1990 tasoihin verrattuna (pienimmät lupaukset) noin 17,8 prosenttiin (suurimmat lupaukset). Tämä ei vielä riitä siihen, että maapallon keskilämpötilan nousu rajoitettaisiin kahteen celsiusasteeseen. Teollisuusmailta tarvitaan 25–40 prosentin vähennykset. Kioton pöytäkirjan kaksi seuraavaa heikkoutta huonontaisi tuloksia entisestään:
 - **Päästöoikeuksien ylijäämän (Kioton pöytäkirjan sallitut päästömääräyksiköt eli AAUt) siirtäminen velvoitekaudelta 2008–2012 seuraaville velvoitekausille:** Kasvihuonekaasujen päästöt ovat vähentyneet, ja tämä johtuu suurelta osin 1990-luvun alussa tapahtuneesta teollisuuden rakennemuutoksesta. Tämän vuoksi vuotta 1990 koskevien vertailuarvojen soveltaminen tarkoittaa, että noin 10 miljardin tonnin kasvihuonekaasupäästöjä vastaava määrä päästöyksiköitä jää todennäköisesti käyttämättä velvoitekaudella 2008–2012. Erityisesti niitä jää käyttämättä Venäjällä ja Ukrainassa. Jos pöytäkirjan voimassaoloa jatketaan muutoksitta, se tarkoittaisi, että tämän ”ylijäämän” siirtäminen seuraavalle velvoitekaudelle heikentäisi suurimpien päästövähennysten arvoa. Kaikkien näiden päästöyksiköiden siirtäminen toiselle velvoitekaudelle alentaisi teollisuusmaiden vähennysten tavoitetasoa noin 6,8 prosentilla vuoteen 1990 verrattuna, eli pienimpien lupauksen osalta tavoitetaso laskisi 13,2 prosentista 6,4 prosenttiin ja suurimpien lupauksen osalta 17,8 prosentista 11 prosenttiin.
 - **Teollisuusmaissa maankäytöstä, maankäytön muutoksista ja metsätaloudesta (LULUCF) aiheutuvien päästöjen laskentasäännöt:** Vaikka EU:lla ei ole vaikeuksia noudattaa näitä vaatimuksia, se on erityisen tärkeä asia EU:n ulkopuolisten suurten metsätalousmaiden ja ympäristön kannalta. Jos Kioton pöytäkirjan nykyisten sääntöjen soveltamista jatketaan, se tarkoittaisi, että nykyiset päästövähennyslupaukset pienenisivät käytännössä, koska vähennyksiä voitaisiin laskea hyväksi ilman lisätoimenpiteitä. Tästä ei saataisi todellista hyötyä ympäristölle. Pahimman skenaarion mukaan LULUCF-laskentasäännöt voisivat

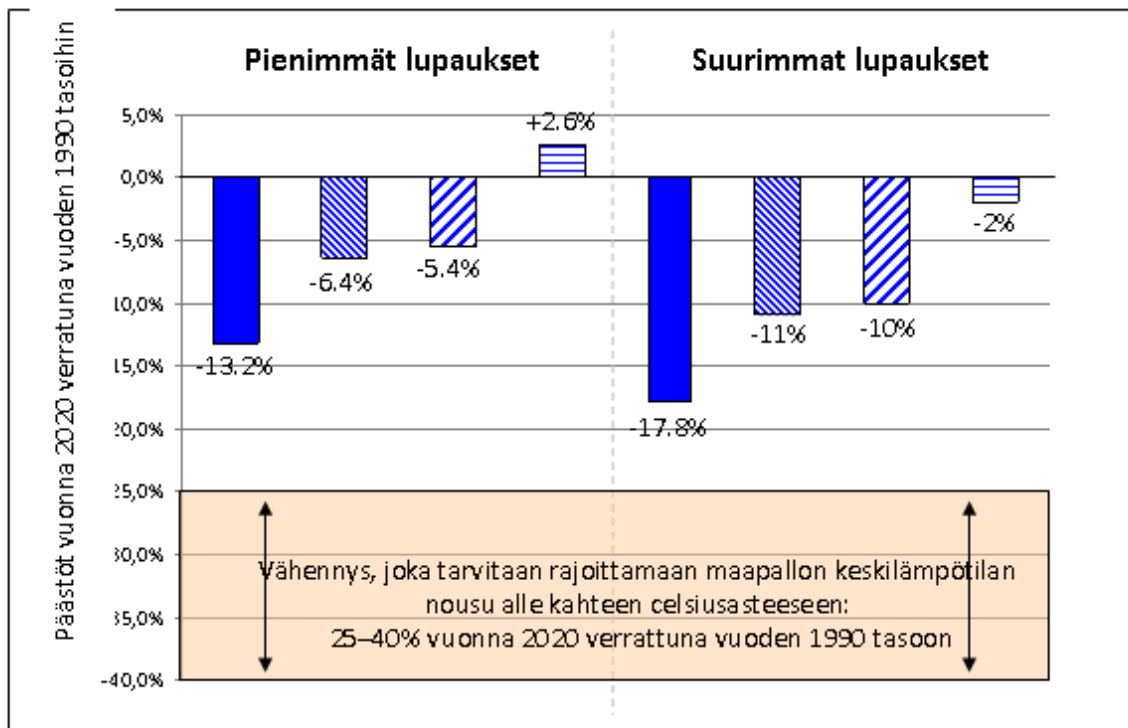
pahimmillaan heikentää teollisuusmaiden vähennyshalukkuutta vielä 9 prosentilla vuoden 1990 tilanteeseen verrattuna. Tämä tarkoittaisi, että pienimpien lupausten osalta teollisuusmaiden päästöt kasvaisivat 2,6 prosenttia yli vuoden 1990 tasojen ja suurimpien lupausten osalta vähennykset olisivat vain kaksi prosenttia vuoteen 1990 verrattuna.

Euroopan parlamentti korosti äskettäisessä Kööpenhaminan kokouksen jälkeistä aikaa koskevassa päätöslauselmassaan erityisesti näitä samoja heikkouksia ja tarvetta välttää ympäristötavoitteiden tason heikentämistä⁵.

Komissio arvioi muiden oikeudellisten välineiden, kuten esimerkiksi Kioton pöytäkirjan puitteissa toteutettavan toisen velvoitekauden, hyödyt ja haitat.

⁵ Hyväksytty keskiviikkona 10. helmikuuta. Saatavilla Internetissä osoitteessa: <http://www.europarl.europa.eu>.

**Kioton heikkouksien
(AAU:iden ylijäämä ja LULUCF-laskentasäännöt)
vaikutukset vuotta 2020 koskeviin maiden päästövähennyslupauksiin**

- Teollisuusmaiden vähennystavoitteet yhteensä
- Vähennys, jos AAU:iden ylijäämät voi siirtää rajoituksitta seuraaville kausille
- Vähennys, jos edellisen lisäksi Kioton pöytäkirjan LULUCF-laskentasääntöjä ei muuteta
- Vähennys, jos edellisten lisäksi LULUCF-laskentasäännöt muutetaan muotoon "rajoittamaton brutto-netto"
(eli kunkin maan LULUCF-sektorin kasvihuonekaasupäästöjen nettomäärä voidaan kirjata kyseisen vuoden kasvihuonekaasujen päästötasoon)

3. VÄLITTÖMÄT TOIMET

3.1. Eurooppa 2020: kohti vähähiilistä ja ilmastomuutoksen kestävää taloutta

EU voi vakuuttavimmin osoittaa johtajuutta toteuttamalla konkreettisia ja määrätietoisia toimia tullakseen maailman ilmastoystävällisimmäksi alueeksi. Tämä on EU:n oman edun mukaista. Eurooppa 2020 -strategiassa määriteltiin kestävä kasvu – resurssitehokkaamman, ympäristöä säästävemmän ja kilpailukykyisemmän talouden edistäminen – keskeiseksi asiaksi resurssitehokasta Eurooppaa koskevassa tulevaisuuden visiossa. Kestävän kasvun avulla luodaan vihreitä työpaikkoja ja edistetään energiatehokkuutta ja energiavarmuutta.

Komissio aikoo esittää suunnitelman siitä, miten EU muutetaan vähähiiliseksi taloudeksi vuoteen 2050 mennessä ja saavutetaan sovittu tavoite vähentää EU:n päästöjä 80–95 prosentilla. Tämä on osa teollisuusmaiden tavoitetta vähentää kokonaispäästöjä vähintään 50 prosentilla alle vuoden 1990 tasojen vuoteen 2050 mennessä⁶. EU on sitoutunut vähentämään päästöjä 20 prosenttia alle vuoden 1990 tasojen vuoteen 2020 mennessä ja jopa 30 prosenttia, jos olosuhteet ovat oikeat. Komissio laatii tästä syystä ennen kesäkuussa pidettävää Eurooppa-neuvoston kokousta analyysin niistä käytännön toimista, joita 30 prosentin vähennys edellyttäisi. Komissio laatii myös analyysin vuoteen 2050 tähtäävän suunnitelman välitavoitteista vuotta 2030 ajatellen. Niissä olisi otettava huomioon eniten päästöjä aiheuttavien alojen (kuten energiantuotannon ja -kulutuksen sekä liikenteen) osuus, ja esitettävä näille aloille EU 2020 -strategian mukaisia toimia. Tavoitteena on, että pyrittäessä vähentämään hiilen käyttöä taloudessa löydetään älykkäitä ratkaisuja, jotka hyödyttävät ilmaston lisäksi energiavarmuutta ja työllisyyttä.

Tällaisissa toimissa on keskityttävä voimakkaasti innovaation vauhdittamiseen ja uusien tekniikoiden ja infrastruktuurien varhaiseen hyödyntämiseen. Näin voidaan luoda Euroopan yrityksille kilpailullista etua tulevaisuuden keskeisillä aloilla (kuten energiatehokkuuden, vihreiden autojen, älykkäiden verkkojen, hiilidioksidin talteenoton ja varastoinnin sekä uusiutuvan energian aloilla). Se hyötyy lähestymistavoista, joilla ylläpidetään ja parannetaan vahvoja ja kestäviä ekosysteemejä.

Komissio laatii myös Kööpenhaminan tulosten valossa ja päästökauppadirektiivin sovittujen määräaikojen mukaisesti analyysin energiantensiivisten teollisuudenalojen tilanteesta hiilivuodon yhteydessä.

⁶ Eurooppa-neuvosto vetosi 29.–30. lokakuuta 2009 pitämässään kokouksessa kaikkiin osapuoliin, jotta ne sitoutuisivat kahden celsiusasteen tavoitteeseen ja sopisivat maailmanlaajusten päästöjen vähentämisestä vähintään 50 prosentilla sekä kehittyneiden maiden kokonaispäästöjen vähentämisestä ainakin 80–95 prosentilla vuoden 1990 tasoista vuoteen 2050 mennessä osana näitä maailmanlaajuisia päästövähennyksiä; tällaisten tavoitteiden olisi oltava sekä tavoitteena että mittapuuna määriteltäessä keskipitkän aikavälin tavoitteita, joita tulee tarkistaa säännöllisesti tieteellisin perustein. Eurooppa-neuvosto kannattaa EU:n tavoitetta vähentää päästöjä 80–95 prosentilla vuoden 1990 tasoista vuoteen 2050 mennessä hallitustenvälisen ilmastomuutospaneelin (IPCC) kehittyneiden maiden ryhmältä edellyttämien vähennysten mukaisesti.

3.2. Kööpenhaminan sitoumuksen täytäntöönpano

3.2.1. *Maapallon keskilämpötilan nousun pysäyttäminen alle kahteen celsiusasteeseen: tavoitteet ja toimet*

Kööpenhaminan kokouksen tulokset ja Kööpenhaminan sitoumuksen saama laaja kannatus osoittavat, että suurimmalla osalla maista on poliittista tahtoa ryhtyä toimiin välittömästi. Kööpenhaminan kokouksen suurin saavutus on ehdottomasti se, että ne teollisuusmaat ja kehitysmaat, jotka yhdessä aiheuttavat yli 80 prosenttia maailman kasvihuonekaasupäästöistä, ilmoittivat tammikuuta 2010 loppuun mennessä päästövähennystavoitteistaan ja toimistaan⁷.

Vaikka tämä osoittaakin halukkuutta toimia, on vaikea arvioida tähän mennessä ilmoitettujen tavoitteiden ja toimien kunnianhimoisuuden tasoa. Koko talouden laajuisia tavoitteita ja päästöjen vähennystoimia koskevat optimistiset arviot osoittavat, että suunnitelma maapallon keskilämpötilan nousun pysäyttämisestä alle kahteen celsiusasteeseen on toteutettavissa. Pessimistisempien arvioiden mukaan tämän tavoitteen saavuttamismahdollisuudet ovat häviämässä nopeasti.

Vaikka edellä mainitut heikkoudet poistettaisiin, eivät teollisuusmaiden päästövähennyslupaukset, eivät edes ne suurimmat ehdolliset lupaukset, ole lähelläkään sitä 25–40 prosentin kokonaispäästövähennystä vuoteen 2020 mennessä, joka tarvitaan IPCC:n arvioiden mukaan siihen, että maapallon keskilämpötilan nousu pysähtyy alle kahteen celsiusasteeseen. Ainoastaan EU on tähän mennessä antanut tarvittavaa lainsäädäntöä vuodeksi 2020 asetetun tavoitteen saavuttamiseksi. Muissa teollisuusmaissa tällainen lainsäädäntö on vielä keskusteluasteella.

Historiallista on kuitenkin se, että kehitysmaat ovat ilmoittaneet tulevista toimistaan. Epävarmaa on kuitenkin se, millaisia toimia todella aiotaan toteuttaa, samoin kuin toimien aikataulu ja niiden suhde sovittuun vertailuarvoon (vuosi 1990).

Koska päästövähennyslupauksia ja toimintaehdotuksia on tehty paljon, olisi neuvotteluissa nyt keskityttävä näiden lupausten selventämiseen ja niiden yleisestä tasosta keskustelemiseen. Lisäksi olisi selvitettävä, miten niiden kunnianhimoisuustasoa voidaan edelleen vahvistaa. Tämän olisi oltava YK:n prosessin tärkein prioriteetti.

3.2.2. *Vakaan ja avoimen järjestelmän perustaminen päästöjen ja suoritusten seuranta varten*

Yksi Kööpenhaminan vaikeimmista neuvotteluaiheista oli mittaaminen, raportointi ja todentaminen. Avoimuus on keskeistä varmistettaessa molemminpuolinen luottamus ja osoitettaessa tavoitteiden ja toimien tehokkuus ja riittävyys. Ilmastonmuutosta koskevassa yleissopimuksessa ja sen Kioton pöytäkirjassa määrätään mittaamisen, raportoinnin ja todentamisen perussäännöistä, eli kansallisista tiedonannoista ja päästöinventaaareista. Kööpenhaminan sitoumus edellyttää tämän järjestelmän vahvistamista. Tämän on oltava yksi prioriteeteista pyrittäessä ankkuroimaan Kööpenhaminan sitoumuksen kompromissit YK:n prosessiin.

⁷ Tiivistelmä tähän mennessä ilmoitetuista tavoitteista ja toimista on tämän tiedonannon liitteenä olevassa komission valmisteluasiakirjassa.

Avoimuutta ei kuitenkaan saa rajoittaa ainoastaan päästöjen raportointiin. Tärkeintä on se, miten maat toteuttavat tavoitteensa ja panevat toimensa täytäntöön. Kuten jo edellä on selitetty, päästöjen laskentasäännöillä on valtava merkitys toimien todelliseen tasoon. Oleellista on, että laskentasäännöt ovat vakaat, avoimet ja ennustettavissa. Tällä tavoin maiden toimia voidaan arvioida asianmukaisesti.

Tällä välin komissio ehdottaa, että laaditaan alueellisia valmiuksien kehittämistä koskevia ohjelmia kiinnostuneissa kehitysmaissa niiden mittaamis-, raportointi- ja todentamisvalmiuksien, kuten päästöinventaarien laatimisvalmiuksien, kehittämiseksi.

3.2.3. Pikastartti-rahoituksen koordinoitu toteuttaminen

Kööpenhaminan sitoumuksessa luvataan kehitysmailla nopeaa rahoitusta lähes 30 miljardia dollaria vuosina 2010–2012. Tuki jaetaan tasaisesti hillitsemis- ja sopeutumistoimiin. Eurooppa-neuvosto vahvisti joulukuussa pidetyssä kokouksessaan, että EU:n ja sen jäsenvaltioiden rahoitusosuus vuosina 2010–2012 on 2,4 miljardia euroa vuodessa. Tämän EU:n sitoumuksen nopea täytäntöönpano on tärkeää EU:n uskottavuuden kannalta ja myös siksi, että monilla kehitysmailla on suuri tarve lisätä valmiuksiaan suunnitella ja toteuttaa tehokasta ilmastopolitiikkaa ilmastomuutoksen hillitsemisen, siihen sopeutumisen ja teknologia-alan yhteistyön osalta.

EU:n on tehtävä yhteistyötä muiden rahoittajien ja rahoituksen vastaanottajien kanssa sen varmistamiseksi, että Kööpenhaminassa sovittu rahoituksen pikastartti toteutetaan koordinoitusti.

Välittömästi toteutettavia toimia voisivat olla esimerkiksi valmiuksien parantaminen sopeutumistoimien sisällyttämiseksi kehitys- ja köyhyyden vähentämisstrategioihin sekä kansallisissa suunnitelmissa mainittujen pilotti- ja kiireellisten sopeutumistoimien toteuttaminen; valmiuksien parantaminen päästöjen vähentämistoimien osalta (esimerkiksi vähäpäästöistä kehitystä koskevat strategiat, kansallisesti asianmukaiset päästöjen vähentämistoimet ja päästöjen mittaaminen, raportointi ja todentaminen); valmiuksien parantaminen ja pilottihankkeet alakohtaisten hiilimarkkinamekanismien osalta; valmiudet ja pilottihankkeet kehitysmaiden metsien häviämisen aiheuttamien päästöjen vähentämiseksi sekä valmiuksien parantaminen ja pilottihankkeet teknologia-alalla. Pikarahoitus on suunnattava maailman eri alueille, jotta voidaan kehittää ilmastopolitiikkaa tehokkaasti, vastata kehitysmaiden tarpeisiin ja erityisiin ehdotuksiin ja saada myönteisiä ympäristövaikutuksia siellä, missä niitä eniten tarvitaan⁸.

Jotta voidaan taata tehokkuus ja välttää kunnianhimoisten toimien viivästyminen, pikarahoituksessa on huomioitava olemassa olevat hankkeet ja sen on pohjauduttava niihin. Merkittävä osa EU:n pikarahoituksesta kanavoidaan olemassa olevien aloitteiden⁹, kahdenvälisten kanavien ja erityisesti jäsenvaltioiden omien kehitysyhteistyöohjelmien tai kansainvälisten elinten kautta. EU:n aloitteet voivat perustua olemassa oleviin aloitteisiin tai ne voidaan suunnata uusiin tarpeisiin, kuten mittaamis-, raportointi- ja todentamishankkeisiin tai vähäpäästöistä kehitystä koskeviin strategioihin. Komissio ja yksittäiset jäsenvaltiot voisivat ottaa johtoaseman tiettyjen maiden tai alueiden taikka teemojen osalta rahoitusprioriteettinsa ja kumppanimaitensa prioriteettien mukaisesti.

⁸ Kööpenhaminan sitoumuksessa sopeutumistoimien rahoituksessa etusijalla ovat haavoittuvimmat kehitysmaat, kuten vähiten kehittyneet maat, pienet saarikehitysvaltiot ja Afrikan valtiot.

⁹ Esimerkkinä voidaan mainita Global Climate Change Alliance GCCA.

EU:n on toimittava ja raportoitava toimistaan johdonmukaisesti ja tehokkaasti sekä päällekkäisyyksiä välttämällä ja synergiaa maksimaalisesti hyödyntäen. EU:n toimien koordinointi on erittäin tärkeää. Komissio on valmis helpottamaan ja koordinoimaan EU:n pikarahoituksen toteuttamista ja ehdottaa seuraavaa:

- (1) komissio tekee yhteistyötä ECOFIN neuvoston ja muiden asiaan kuuluvien neuvoston kokoonpanojen kanssa EU:n pikarahoitukseen liittyvien toimien koordinoinnin ja seurannan osalta;
- (2) komissio perustaa EU:n yhteisen alueellisen valmiuksien kehittämisohjelman (esimerkiksi vähäpäästöistä kehitystä ja sopeutumistoimia koskevia strategioita varten) kokoamaan ja kanavoimaan EU:n rahoitusta ja täydentämään EU:n nykyisiä rahoitusohjelmia. Valmiuksien parantamisesta kiinnostuneet maat voisivat olla tässä mukana suoraan esimerkiksi twinning-järjestelyillä;
- (3) komissio varmistaa avoimuuden säätämällä puolen vuoden välein laadittavasta raportista, jossa selostetaan EU:n pikarahoituksen täytäntöönpanon edistymistä. Ensimmäinen raportti olisi laadittava Bonnissa kesäkuussa 2010 järjestettävää UNFCCC:n kokousta varten.

3.2.4. Pitkän aikavälin rahoituksen varmistaminen

EU ja muut teollisuusmaat sitoutuivat Kööpenhaminan sitoumuksen yhteydessä antamaan vuosittain yhteensä 100 miljardia dollaria (73 miljardia euroa) vuoteen 2020 saakka kehitysmaissa toteutettaviin sopeutumis- ja hillitsemistoimiin. Rahoitusta voidaan saada monista eri lähteistä. Tällaisia ovat:

- kansainväliset hiilimarkkinat, jotka lisäävät kehitysmaihin suuntautuvaa rahoitusvirtaa, jos ne suunnitellaan oikein. Niiltä voitaisiin mahdollisesti saada jopa 38 miljardia euroa vuodessa vuoteen 2020 mennessä. EU:n päästökaupasta saadaan jo merkittävästi varoja puhtaan kehityksen mekanismin kautta. EU:n lainsäädännön perusteella rahavirrat lisääntyvät vuodesta 2013 alkaen. Jäsenvaltiot ovat lisäksi sitoutuneet käyttämään osan päästökauppajärjestelmän huutokaupan tuotoista näihin tarkoituksiin vuodesta 2013 alkaen;
- kansainvälinen ilmailu ja meriliikenne, jotka voivat olla merkittävä innovatiivisen rahoituksen lähde. Näiden osalta olisi mieluiten käytettävä maailmanlaajuisia välineitä¹⁰. EU:n päästökaupassa on sitouduttu käyttämään kaikki ilmailun päästöoikeuksien huutokaupasta saatava tulot ilmastotoimiin;
- kansainvälinen julkinen rahoitus, josta voidaan saada 22–50 miljardia euroa vuosittain vuoteen 2020 mennessä. EU:n olisi vastattava oikeudenmukaisesta osuudesta. Vuoden 2012 jälkeisen ajan osalta EU:n tukea annettaisiin yhtenä, yhteisenä tarjouksena¹¹.

YK:n tulevan korkean tason rahoituspaneelin ja ilmastorahoitusta käsittelevän korkean tason neuvoa-antavan ryhmän olisi selvitettävä, miten nämä varat voidaan käyttää tehokkaasti tulevien ilmastotoimien rahoitukseen ja miten julkista rahoitusta voidaan suunnata alueille, jotka eivät saa riittävästi yksityisen sektorin rahoitusta, tai yksityisten sijoitusten

¹⁰ ECOFIN-neuvosto, 9. kesäkuuta 2009 ja KOM(2009) 475/ lopullinen.

¹¹ Ks. KOM(2009) 475 lopullinen.

vauhdittamiseen. Kööpenhaminan ilmastorahastolle (the Copenhagen Green Climate Fund) on määriteltävä selkeä tehtävä, jotta se voi antaa lisäarvoa nykyisille aloitteille.

Tulevan kansainvälisen rahoitusrakenteen hallinnon pitäisi olla avointa, jotta tehokas seuranta olisi mahdollista, ja sen pitäisi noudattaa tuen tehokkuutta koskevia sovittuja periaatteita. Tarvitaan täysin avoin raportointijärjestelmä, jossa hyödynnetään OECD:n DAC-järjestelmään perustuvia kattavia tilastoja. Näin voidaan varmistaa, että ilmastotoimet toteutetaan niin, että saadaan aikaa synergiaa ilmastotoimien, köyhyyden vähentämistoimien ja vuosituhannen kehitystavoitteiden toteuttamisen välille.

Pitkän aikavälin rahoituksen kansainvälinen ulottuvuus on vain osa koko suunnitelmaa. Kehitysmaiden, erityisesti taloudellisesti kehittyneempien kehitysmaiden, kanssa käytävissä keskusteluissa tuotava selvästi esille, että myös niiden on osallistuttava toimiin, esimerkiksi toteuttamalla merkityksellisiä päästöjen vähentämistoimenpiteitä ja varmistamalla toteutuksen avoimuus.

3.3. Kansainvälisten hiilimarkkinoiden edistäminen

Hyvin toimivat hiilimarkkinat ovat oleellinen tekijä vähähiilisten investointien edistämisessä ja maailmanlaajuisten päästövähennystavoitteiden saavuttamisessa kustannustehokkaasti. Niistä voi myös muodostua merkittäviä rahoitusvirtoja kehitysmaihin. Kansainväliset hiilimarkkinat olisi rakennettava yhdistämällä yhteensopivat kansalliset päästökatto- ja kauppajärjestelmät. Tavoitteena on kehittää OECD:n laajuiset markkinat vuoteen 2015 mennessä ja jopa sitäkin laajemmat markkinat vuoteen 2020 mennessä, jotta myös Yhdysvallat, Japani ja Australia saataisiin mukaan, ottaen huomioon niiden tähän mennessä saavuttama kehitys.

EU on ehdottanut uusia alakohtaisia hiilimarkkinamekanismeja välivaiheeksi kehitettäessä (monia aloja koskevia) päästökatto- ja kauppajärjestelmiä, erityisesti kehittyneemmissä kehitysmaissa. Näillä mekanismeilla voidaan antaa kattavampia hintasignaaleja ja saada aikaan hyvityksiä laajemmassa mittakaavassa. Ne antavat myös mahdollisuuden huomioida kehitysmaiden päästövähennyksiä siten, että sellaisia kunnianhimoisia päästörajoituksia hyvitetään, jotka ovat ennustettujen päästöjen alapuolella. Näin voidaan varmistaa vähennystoimien nettohyödyt.

Puhtaan kehityksen mekanismin soveltaminen jatkuu myös vuoden 2012 jälkeen, mutta mekanismeja on kuitenkin kehitettävä sen ympäristötavoitteiden, tehokkuuden ja hallinnon parantamiseksi. Sen olisi ajan myötä keskityttävä yhä enenevässä määrin vähiten kehittyneisiin maihin. Jotta voidaan varmistaa sujuva siirtyminen hankekohtaisista mekanismeista alakohtaisiin mekanismeihin, EU:n olisi pyrittävä yhteisymmärrykseen USA:n ja muiden maiden kanssa panemalla täytäntöön ”päästökatto ja -kauppa” -järjestelmiä ja luomalla hyvityksille kysyntää koordinoitulla tavalla.

Eräänä Cancunin kokouksen tärkeimpänä tavoitteena olisi oltava paranneltujen ja uusien hiilimarkkinamekanismien vahvistaminen, jotta voitaisiin saavuttaa kunnianhimoisempia vähennystavoitteita ja lisätä kehitysmaihin suuntautuvia varoja. Lisäksi niiden olisi toimittava uusien alakohtaisten mekanismien perustana. Useat kehitysmaat ovat kuitenkin voimakkaasti kritisoineet markkinaperusteisia mekanismeja viime vuosien neuvotteluissa, mikä kyseenalaistaa sen, voidaanko ne toteuttaa UNFCCC:n puitteissa.

EU:n olisi siis hyödynnettävä EU:n nykyisen päästökauppalainsäädännön¹² säännöksiä tehostaakseen alakohtaisten hiilimarkkinamekanismien kehittämistä ja edistääkseen puhtaan kehityksen mekanismin uudistamista. Tätä varten komissio

- (1) työskentelee yhdessä asiasta kiinnostuneiden teollisuus- ja kehitysmaiden kanssa alakohtaisten mekanismien kehittämiseksi. Näistä mekanismeista saatavat hyvitykset olisi sitten mahdollista hyödyntää EU:n päästökauppajärjestelmässä, syntyvillä OECD:n laajuisilla markkinoilla ja EU:n taakanjakopäätöksen puitteissa jäsenvaltioiden päästövähennysvelvoitteiden kattamiseksi sekä
- (2) riippuen alakohtaisten mekanismien kehityksessä tapahtuvasta edistyksestä, kehittää ja ehdottaa tiukkoja toimenpiteitä, joilla parannetaan hankekohtaisista mekanismeista saatujen hyvitysten laatuvaatimuksia.

4. PÄÄTELMÄT

Tässä tiedonannossa käsitellään joitakin Kööpenhaminan konferenssin tuloksia, jotka eivät vastanneet alkuperäisiä tavoitteita, mutta jotka kuitenkin osoittavat, että ilmastonmuutoksen torjumista koskevien toimien tehostamisella on merkittävää ja laajaa kannatusta. Tiedonannossa esitetään myös lyhyen ja pitkän aikavälin etenemissuunnitelmat ja korostetaan komission määrätietoisuutta jatkaa pyrkimyksiä sen varmistamiseksi, että maailmanlaajuisesti toteutetaan riittävät toimet ottaen huomioon tämän maailmanlaajuisen haasteen vakavuus.

¹² EU:n päästökauppadirektiivin 2009/29/EY 11 a artiklan 5 ja 9 kohta sekä päätöksen N:o 406/2009/EY 5 artiklan 2 kohta.

SV

SV

SV

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 9.3.2010
KOM(2010) 86 slutlig

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET,
RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT
REGIONKOMMITTÉN**

**Internationell klimatpolitik efter Köpenhamn:
Agera nu för kraftfullare globala åtgärder mot klimatförändringen**

{SEK(2010) 261}

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT REGIONKOMMITTÉN

Internationell klimatspolitik efter Köpenhamn: Agera nu för kraftfullare globala åtgärder mot klimatförändringen

1. HUVUDBUDSKAP

Den internationella dimensionen har alltid varit en viktig del av EU:s klimatarbete. EU:s centrala mål är att hålla temperaturökningen under 2 °C för att förebygga de värsta följderna av klimatförändringen, och detta är möjligt endast genom samordnade internationella insatser. Därför har EU alltid gett starkt stöd till FN-processen och därför var också klimatkonferensen i Köpenhamn en stor besvikelse. Ett ökat stöd för Köpenhamnsöverenskommelsen visar dock att flertalet länder är beslutna att nu driva klimatarbetet vidare. EU:s uppgift är att bygga vidare på denna beslutsamhet och bidra till att omsätta den i handling. I detta meddelande formuleras en strategi för att bibehålla takten i det globala klimatarbetet.

EU har alltid varit en föregångare när det gäller konkreta insatser mot klimatförändringen – vi är på god väg att fullgöra åtagandena för Kyotoperioden 2008–2012 och har antagit ambitiösa mål för 2020, däribland ett åtagande om att minska utsläppen av växthusgaser med 20 % till 2020, och att minska dem ännu mer, med 30 %, om förutsättningarna¹ är de rätta. Vi är nu beredda att omvandla Europa till den mest klimativänliga regionen i världen och gå vidare mot ett koldioxidsnålt, resurseffektivt och klimattåligt samhälle. Att förverkliga detta, och visa att vi genomför Köpenhamnsöverenskommelsen, är avgörande för att våra globala partner ska kunna övertygas att anta utmaningen.

I EU:s 2020-strategi är en central del i framtidsvisionen en mer hållbar ekonomisk tillväxt som skapar nya arbetstillfällen och ökar energitryggheten. Kommissionen kommer nu att börja utforma en färdplan för EU:s övergång till ett koldioxidsnålt samhälle till 2050. Vi ska också stärka motståndskraften mot klimatrisker och vår förmåga att förebygga och hantera katastrofer.

FN-processen är avgörande för ett bredare globalt åtagande att stödja klimatåtgärder. Centralt för detta mål är att använda FN-processen i förberedelserna inför Cancun för att införliva Köpenhamnsöverenskommelsens politiska riktlinjer i FN:s förhandlingstexter. Vi måste också åtgärda de kvarstående bristerna och säkerställa miljöintegriteten i ett avtal, vars slutresultat måste vara att åstadkomma tillräckligt stora minskningar av växthusgasutsläppen. Därför måste man säkerställa ett brett deltagande och en högre ambitionsnivå hos andra länder, och även åtgärda möjliga svagheter, exempelvis reglerna för redovisning av utsläpp från skogsbruket och hanteringen av överskott av utsläppsätter från Kyotoperioden 2008–2012.

¹ Vid Europeiska rådets möte den 10–11 december 2009 drogs följande slutsats: ”Som en del av ett globalt och övergripande avtal för perioden efter 2012 upprepar EU sitt villkorade erbjudande om en minskning på 30 % fram till 2020 jämfört med 1990 års nivåer, förutsatt att andra utvecklade länder åtar sig att göra jämförbara utsläppsminskningar och att utvecklingsländerna bidrar i rimlig utsträckning alltefter ansvar och individuell förmåga”.

Dessutom behöver man bygga upp en fast och genomsynlig redovisningsram för utsläpp och resultat, mobilisera snabbstartsförfinansiering på ett samordnat sätt och bidra till att säkerställa långsiktig finansiering för begränsning och anpassning. Utöver detta bör EU verka för att påskynda utvecklingen av den internationella koldioxidmarknaden genom att sammanlänka kompatibla inhemska system och främja en ordnad övergång från mekanismen för ren utveckling till nya sektoriella marknadsbaserade mekanismer.

Vårt primära mål är fortfarande att nå ett robust och juridiskt bindande avtal inom FN:s ramkonvention om klimatförändringar, UNFCCC, (nedan kallad *klimatkonventionen*). För att uppnå detta, bör vi först inrikta oss på att anta ett antal väl avvägda konkreta och handlingsinriktade beslut i Cancun i slutet av 2010. Dessa bör vara så heltäckande som möjligt, men med tanke på kvarstående skiljaktigheter mellan parterna måste EU vara berett att fortsätta arbetet för att anta ett juridiskt bindande avtal i Sydafrika 2011. Inför Köpenhamn hade de höga förväntningarna mycket goda effekter och fick många stora länder att fastställa nationella mål före mötet. Nu måste vi lägga upp en strategi som gör att en hög takt bibehålls utan att det primära målet äventyras.

Därför kommer EU att behöva stärka sin utåtriktade verksamhet, bygga upp tilltron till möjligheten att förhandla fram ett internationellt avtal och undersöka särskilda åtgärder som kan fastställas i Cancun. EU måste inrikta sig på att bygga upp stöd tillsammans med olika partner.

2. ATT SÄTTA NY FART PÅ DE INTERNATIONELLA KLIMATFÖRHANDLINGARNA

2.1. Bokslut efter Köpenhamn

De viktigaste resultaten från klimatkonferensen i Köpenhamn i december 2009 var att en representativ grupp med 29 stats- och regeringschefer enades om Köpenhamnsöverenskommelsen. I överenskommelsen förankras EU:s mål att begränsa den globala temperaturökningen till mindre än 2 °C jämfört med förindustriella nivåer². Industriländerna skulle lägga fram sina utsläppsminskningssmål och utvecklingsländerna skulle beskriva sina åtgärder senast den 31 januari 2010. Överenskommelsen lägger också grunden för regelbunden mätning, rapportering och verifiering av dessa åtgärder, den innehåller ett åtagande om betydande finansiering av klimatåtgärder och tillhörande institutionell ram, och ger riktlinjer för hur man ska lösa frågor som att minska utsläppen från avskogning, liksom frågor om teknik och anpassning.

Överenskommelsen ligger långt ifrån EU:s ambition inför Köpenhamn att nå ett robust och effektivt juridiskt bindande avtal, och den "noteras" bara i slutsatserna från konferensen. Ändå finns ett brett och växande stöd för överenskommelsen, vilket framgår av de mer än hundra bidrag som hittills kommit in från både industriländer och utvecklingsländer³, varav många anger mål eller åtgärder. Detta visar att flertalet länder nu är fast beslutna att intensifiera sitt klimatarbete.

² I överenskommelsen anges till och med att man bör överväga att skärpa det långsiktiga målet, även med avseende på en temperaturökning på högst 1,5 °C.

³ En översikt över bidragen hittills finns i det arbetsdokument som åtföljer detta meddelande och på <http://www.unfccc.int>.

I Köpenhamn gjordes också viktiga framsteg i förhandlingarna om många andra frågor, i form av utkast till beslut och förhandlingstexter⁴. Dessa utgör tillsammans med överenskommelsen grunden för det kommande arbetet, både i förhandlingarna – där vi nu måste inarbeta de politiska riktlinjerna från överenskommelsen i förhandlingstexterna för klimatkonventionens – och när det gäller att omedelbart börja genomföra ett antal åtgärder.

2.2. En färdplan för framtiden

EU bör fortsätta att arbeta för ett robust och effektivt internationellt avtal, och ett juridiskt bindande avtal inom klimatkonventionen är i grunden fortfarande EU:s mål. För att nå ett sådant avtal bör EU ge sitt arbete en ny inriktning. EU bör skapa förtroende genom att reagera på de starka önskemålen om konkreta åtgärder redan nu och samtidigt eftersträva konkreta resultat i Cancun. Detta förutsätter en bred ansats med intensifierade bilaterala kontakter.

2.2.1. FN-processen

Nästa konferens äger rum i december 2010 i Cancun, och den följs av en konferens i Sydafrika i slutet av 2011. Inför Cancun kommer flera förberedande möten att anordnas, bland annat av Mexiko och Tyskland.

Vid mötena i Bonn i april och juni bör man fastställa färdplanen för de kommande förhandlingsstegen och återuppta förhandlingarna i syfte att integrera de politiska riktlinjerna från Köpenhamnsöverenskommelsen i de olika förhandlingstexterna från Köpenhamn. Mötena bör kartlägga bristerna i de nuvarande förhandlingstexterna, exempelvis frågan om mätning, rapportering och verifiering, där överenskommelsen ger viktig politisk vägledning. Man bör också ta upp frågor som utelämnades i överenskommelsen, exempelvis utveckling av den internationella koldioxidmarknaden, minskning av utsläppen från internationell luftfart och sjöfart med hjälp av ICAO och IMO, jordbruk samt minskning av fluorkolväten. Framför allt bör man vid mötet i Bonn se till att industriländernas mål och utvecklingsländernas åtgärder enligt överenskommelsen, förs in i FN:s formella förhandlingsprocess.

EU:s mål för Cancunmötet bör därför vara en omfattande och väl avvägd uppsättning beslut för att förankra Köpenhamnsöverenskommelsen i FN:s förhandlingsprocess och för att avhjälpa bristerna. Ett formellt beslut bör också fattas om listning av industriländernas mål och om registrering av utvecklingsländernas åtgärder, inklusive metoder för redovisning av dessa. Alla besluten bör samlas under ett "paraplybeslut" som ger den övergripande politiska ramen. Framför allt måste resultatet från mötet bygga på en avvägning mellan frågor som är viktiga för både industriländer och utvecklingsländer.

EU är berett att anta ett robust och juridiskt bindande avtal i Cancun, men de stora kvarstående skiljaktigheterna innebär att vi eventuellt måste räkna med ett mer stegvist tillvägagångssätt. I detta scenario skulle de konkreta besluten i Cancun fortfarande kunna ge en god grund för en fullständig rättslig ram i Sydafrika 2011. Det är viktigt att befästa de gjorda framstegen och hålla en hög takt utan att äventyra det grundläggande målet.

⁴ Utkasten till beslut och förhandlingstexter ingår i rapporten från COP-16 och CMP-6 som finns på <http://www.unfccc.int>.

2.2.2. Att nå ut till tredjeländer

Förhandlingarna i Köpenhamn visade tydligt att ländernas vilja att agera är en förutsättning för att man ska kunna göra framsteg inom FN. Det är viktigt att EU för en aktiv utåtriktad verksamhet för att samla stöd för FN-processen. Målet är att få en bättre förståelse för våra partners ståndpunkter, farhågor och förväntningar när det gäller viktiga frågor och att tydligt förklara vilka krav EU ställer på ett avtal i fråga om ambitionsnivå, omfattning och miljöintegritet. EU kommer att uppmuntra omedelbara åtgärder för att följa upp Köpenhamnsöverenskommelsen och bidra till samordning av handlingsinriktade beslut som ska fattas i Cancun. Detta bör också ge goda möjligheter att intensifiera de bilaterala samtalen om utvecklingen av nationella klimatsatser och för EU att erbjuda stöd för nationellt klimatarbete. Kommissionen kommer att bedriva denna utåtriktade verksamhet i nära kontakt med rådet och dess ordförandeskap.

Unionen och dess medlemsstater bör fortsätta att driva förhandlingarna inom FN:s ram. En starkare roll för kommissionen kommer att göra det lättare för EU att tala med en röst. Med utgångspunkt i erfarenheterna från Köpenhamn måste vi inleda en diskussion om bästa sättet att öka EU:s effektivitet och inflytande i internationella förhandlingar.

Dessutom kommer kommissionen att uppmuntra och bistå Europaparlamentet i att samverka fullt ut med parlamentariker från viktiga partnerländer.

Den utåtriktade verksamheten måste bedrivas på alla nivåer och med alla viktiga berörda parter. Både bilaterala och multilaterala möten, däribland ett antal toppmöten och ministermöten, är inplanerade under 2010. Dessa möten kommer att kompletteras med regionala möten och ad hoc-möten för att säkerställa att partner från alla världens regioner nås, inklusive utsatta länder, och att EU ökar sin förståelse för deras farhågor och ambitioner. I de informella och formella, pågående och nya samtal som förbereder mötet i Cancun och det omedelbara genomförandet av Köpenhamnsöverenskommelsen, måste parterna fortsätta att kartlägga viktiga frågor och möjliga kompromisser i förhandlingarna. Kommissionen kommer att delta aktivt i alla dessa verksamheter, med stöd av EU-delegationer inom den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Kommissionen kommer att göra detta i nära samarbete med de kommande mexikanska och sydafrikanska ordförandeskapen för konferenserna 2010 och 2011.

Det är emellertid viktigt att understryka att det måste finnas en vilja hos alla parter att göra framsteg. Utan detta är det sannolikt att Köpenhamnsöverenskommelsen, som motsvarar den minsta gemensamma nämnaren, förblir det enda möjliga avtalet.

2.2.3. Miljöintegritet

Ett avtal för att komma till rätta med klimatförändringen måste leda till de minskningar som krävs för att få de globala växthusgasutsläppen att minska i en takt som är förenlig med Köpenhamnsöverenskommelsens mål att hålla temperaturökningen under 2 °C. Kyotoprotokollet är fortfarande den centrala byggstenen i FN-processen, men viktiga brister måste åtgärdas i fråga om protokollets omfattning och de svagheter det innehåller.

- **Kyotoprotokollet, i dess nuvarande form, kan inte ensamt uppfylla målet att hålla temperaturökningen under 2 °C.** Kyotoprotokollet omfattar bara 30 % av dagens utsläpp. Målet kan nås endast om Förenta staterna och stora utsläppare bland utvecklingsländerna (däribland Brasilien, Kina, Indien, Sydkorea, Mexiko och Sydafrika, som är bland världens femton största utsläppsländer) tar sin del av ansvaret. EU tog ett

stort ansvar inom ramen för Kyotoprotokollet och är på god väg att fullgöra sina åtaganden för perioden 2008–2012. Andra måste följa efter. Utvecklingsländernas insatser kommer givetvis att skilja sig åt beroende på deras ansvar och förmåga, och de kan komma att behöva stöd.

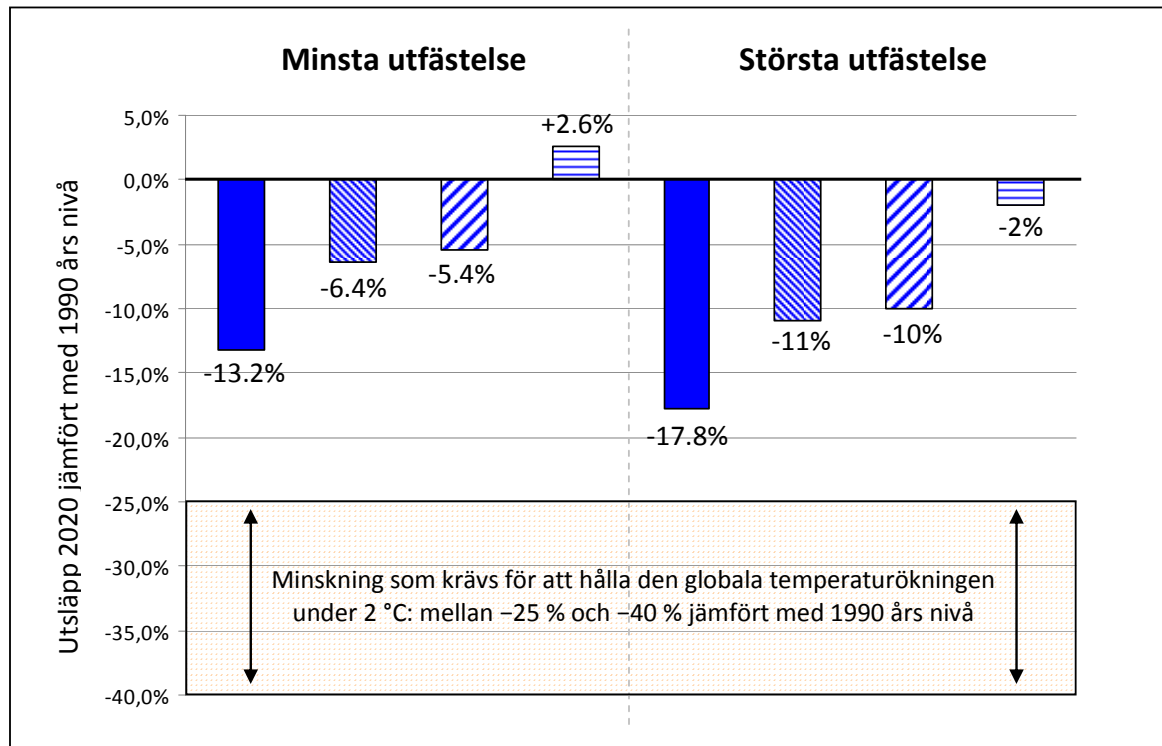
- **Dessutom finns det betydande svagheter i Kyotoprotokollets nuvarande uppbyggnad, vilket riskerar att undergräva miljöintegriteten i ett avtal.** Hittills gjorda utfästelser från industriländer innebär att deras utsläpp skulle minska med ca 13,2 % till 2020 jämfört med 1990 års nivå (den minsta utfästelsen) och upp till ca 17,8 % (den största utfästelsen). Inte ens detta är tillräckligt för att nå målet att hålla temperaturökningen under 2 °C; för detta krävs att industriländerna minskar utsläppen med 25–40 %. Följande två svagheter skulle dock göra de faktiska resultaten ännu sämre.
 - **Överföring av överskott av utsläppsrätter (tilldelade utsläppsenheter, AAU, enligt Kyotoprotokollet) från Kyotoprotokollets åtagandeperiod 2008–2012 till framtida åtagandeperioder:** Till följd av minskande utsläpp, som till stor del är ett resultat av industrins omstrukturering i början av 1990-talet, innebär referensnivån 1990 att utsläppsenheter motsvarande mer än 10 miljarder ton sannolikt kommer att förbli outnyttjade under åtagandeperioden 2008–2012, framför allt i Ryssland och Ukraina. Att bara fortsätta med Kyotoprotokollet skulle innebära en överföring av detta ”överskott”, med följderna att utsläppsminskningarna skulle bli mindre än utlovat. En fullständig överföring av dessa utsläppsenheter till en andra åtagandeperiod skulle innebära en sänkning av ambitionsnivån med ca 6,8 procentenheter för industriländernas mål jämfört med 1990 års nivå, dvs. från 13,2 % till 6,4 % för de minsta utfästelserna, och från 17,8 % till 11 % för de största utfästelserna.
 - **Redovisningsregler för industriländers utsläpp från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (LULUCF):** EU har inga svårigheter att leva upp till dessa krav, men däremot är denna fråga av särskild vikt för stora skogsbruksländer utanför EU och av avgörande betydelse för miljön. De nuvarande reglerna enligt Kyotoprotokollet skulle, om de bibehålls, leda till en reell urholkning av nuvarande utfästelser om utsläppsminskningar genom att påstådda minskningar inte behöver motsvaras av faktiska åtgärder och därigenom inte skulle ge några miljövinster. I ett extremt scenario skulle redovisningsreglerna för LULUCF i värsta fall sänka industriländernas ambitionsnivå med upp till ytterligare 9 procentenheter jämfört med 1990 års nivå. Detta skulle för de minsta utfästelserna innebära att industriländernas utsläpp i själva verket skulle tillåtas öka med 2,6 % över 1990 års nivå, och för de största utfästelserna skulle det innebära en minskning på bara 2 % jämfört med 1990.

I Europaparlamentets nyligen antagna resolution efter Köpenhamnskonferensen framhölls uttryckligen dessa svagheter och nödvändigheten av att undvika att de urholkar miljöintegriteten⁵.

Kommissionen kommer att bedöma fördelar och nackdelar med alternativa juridiska former, inklusive en andra åtagandeperiod inom Kyotoprotokollet.

⁵ Antagen onsdagen den 10 februari, finns på <http://www.europarl.europa.eu>.

Effekter av Kyotoprotokollets svagheter
(AAU-överskott och redovisningsregler för LULUCF)
på industriländers utfästelser om minskningar till 2020

- Industrielländernas samlade utfästelser om minskningsmål
- Minskning som skulle återstå om alla AAU-överskott kan överföras utan begränsning
- Minskning som skulle återstå om dessutom Kyotoprotokollets redovisningsregler för LULUCF lämnas oförändrade
- Minskning som skulle återstå om dessutom redovisningsreglerna för LULUCF ändrades till "obegränsat brutto-netto"
 (dvs. varje lands totala nettoflöde av växthusgaser från LULUCF ett visst år redovisas i dess växthusgasbalans)

3. AGERA NU

3.1. Europa 2020: mot en koldioxidsnål och klimatsäker ekonomi

Det mest övertygande ledarskap som EU kan uppvisa är konkreta och beslutsamma åtgärder för att bli den mest klimatvänliga regionen i världen. Det ligger i EU:s eget intresse. I EU:s 2020-strategi är hållbar tillväxt – där en mer resurseffektiv, miljövänlig och konkurrenskraftig ekonomi främjas – en prioritet som står i centrum för visionen om en resurseffektiv framtid för Europa, där nya gröna jobb skapas och energieffektiviteten och energitryggheten ökas.

För att uppnå det överenskomna målet att minska EU:s utsläpp med 80–95 % som en del av de utvecklade ländernas bidrag till att, fram till 2050, minska de globala utsläppen med minst 50 % under 1990 års nivå, kommer kommissionen att utarbeta en färdplan för EU:s övergång till en koldioxidsnål ekonomi till 2050⁶. EU har åtagit sig att till 2020 minska utsläppen med 20 % under 1990 års nivå, och att minska dem ännu mer, med 30 %, om förutsättningarna finns. Inför Europeiska rådets möte i juni kommer kommissionen därför att lägga fram en analys av vilka konkreta strategier som skulle krävas för en minskning med 30 %. Kommissionen kommer därefter att analysera vilka etappmål som bör ingå i färdplanen fram till 2050, inbegripet nödvändiga scenarier för ambitionsnivån för 2030 som avspeglar bidragen för sektorer med stora utsläpp, däribland produktion och förbrukning av energi samt transporter, och fastställa lämpliga strategier för dessa sektorer som är förenliga med EU:s 2020-strategi. Syftet är att komma fram till intelligenta lösningar som inte bara är gynnsamma för klimatet, utan också för energitrygghet och sysselsättning i våra ansträngningar för att minska koldioxidutsläppen.

Sådana insatser måste vara starkt inriktade på strategier för att påskynda innovation och tidig utveckling av ny teknik och infrastruktur som kan skapa en konkurrensfördel för europeiska företag inom viktiga framtidsområden (t.ex. energieffektivitet, miljövänliga bilar, intelligenta nät, avskiljning och lagring av koldioxid, förnybar energi). Det kommer att gynnas av metoder som upprätthåller och främjar starka och motståndskraftiga ekosystem.

Mot bakgrund av resultatet i Köpenhamn och i enlighet med den tidsfrist man enades om i direktivet om ett system för handel med utsläppsrätter kommer kommissionen också att lägga fram sin analys av situationen för energiintensiv industri i händelse av koldioxidläckage.

3.2. Genomförande av Köpenhamnsöverenskommelsen

3.2.1. En temperaturökning med mindre än 2 °C: mål och åtgärder

Resultatet från Köpenhamn och det breda stödet för Köpenhamnsöverenskommelsen tyder på den politiska vilja som finns bland majoriteten av länderna att börja vidta åtgärder nu. Den

⁶ Vid Europeiska rådets möte den 29–30 oktober 2009 drogs följande slutsats: "Europeiska rådet uppmanar alla parter att ansluta sig till målet på 2 °C och enas om globala utsläppsminskningar på minst 50 % och samlade utsläppsminskningar i de utvecklade länderna på minst 80–95 %, som ett led i sådana globala utsläppsminskningar, fram till 2050 jämfört med 1990 års nivåer; dessa mål bör fungera både som sporre och måttstock när det gäller att fastställa målen på medellång sikt, om inte annat följer av regelbunden vetenskaplig översyn. Europeiska rådet stöder ett EU-mål att minska utsläppen med 80–95 % senast 2050 jämfört med 1990 års nivåer, inom ramen för de minskningar som enligt FN:s mellanstatliga panel för klimatförändringar (IPCC) är nödvändiga från de utvecklade länderna som grupp."

absolut största prestationen i Köpenhamn är det faktum att industri- och utvecklingsländer, med över 80 % av de globala utsläppen av växthusgaser, i slutet av januari 2010 hade lagt fram sina mål och åtgärder för minskning av växthusgaserna⁷.

Även om detta visar på en verklig vilja till åtgärder är det svårt att bedöma den totala ambitionsnivån för mål och åtgärder som hittills presenterats. Optimistiska bedömningar av mål och begränsningsåtgärder för hela ekonomin tyder på att en begränsning av den globala temperaturökningen med högst 2 °C fortfarande är möjlig, men mer pessimistiska bedömningar pekar på att denna möjlighet snabbt håller på att försvinna.

Även om de svårigheter som beskrivs ovan skulle kunna lösas hamnar de mål som industriländerna föreslår, också med de högre villkorade utfästelserna, inte i närheten av de minskningar på 25–40 % till 2020 som, på grundval av IPCC:s bedömning, krävs för att hålla temperaturökningen under 2 °C. Dessutom är det hittills bara EU som har antagit de lagar som krävs för att minskningsmålet för 2020 ska kunna uppfyllas. I andra industriländer befinner sig lagstiftningen fortfarande bara på diskussionsstadiet.

Det faktum att utvecklingsländer har presenterat sina åtgärder är ett helt nytt steg framåt. Mycket är dock fortfarande oklart om de åtgärder som faktiskt ska vidtas, vilken tidshorisont som gäller och hur de eventuellt står i förhållande till det etablerade jämförbara referensvärdet för minskningar sedan 1990.

En rad olika utfästelser om mål och åtgärder ligger på bordet, och förhandlingarna bör nu inriktas på att förtydliga dessa utfästelser och på att diskutera den övergripande ambitionsnivån för dem och hur denna nivå skulle kunna höjas ytterligare. Detta bör vara FN-processens första prioritet.

3.2.2. Att utveckla en fast och genomsynlig redovisningsram för utsläpp och resultat

De svåraste förhandlingarna i Köpenhamn gällde bland annat mätning, rapportering och verifiering (MRV). Insyn är avgörande för att man ska kunna skapa ömsesidigt förtroende och visa att mål och åtgärder är effektiva och adekvata. Klimatkonventionen och dess Kyotoprotokoll ger, via nationella meddelanden och inventeringar, grundläggande MRV-normer. Enligt Köpenhamnsöverenskommelsen krävs en förstärkning av detta system. Det måste vara en av prioriteringarna i arbetet för att förankra kompromisserna i Köpenhamnsöverenskommelsen i FN-processen.

Men insynen får inte begränsas till enbart rapportering av utsläpp. Det som har betydelse i slutänden är hur länderna lyckas genomföra sina mål eller åtgärder. Som redan förklarats ovan har reglerna för redovisningen av utsläpp en enorm inverkan på åtgärdernas faktiska omfattning. Fasta, genomsynliga och förutsägbara redovisningsregler som gör det möjligt att bedöma ländernas resultat på rätt sätt är av största betydelse.

Under tiden föreslår kommissionen att man börjar arbeta med regionala program för kapacitetsutveckling för intresserade utvecklingsländer, i syfte att utveckla deras möjligheter till mätning, rapportering och verifiering, inbegripet utsläppsinventeringar.

⁷ En överblick över de mål och åtgärder som har lagts fram hittills finns i arbetsdokumentet som åtföljer detta meddelande.

3.2.3. Mobilisera snabbstartsf finansiering på ett samordnat sätt

Genom Köpenhamnsöverenskommelsen erbjuds utvecklingsländer stöd i form av snabbstartsf finansiering som uppgår till närmare 30 miljarder US-dollar för perioden 2010–2012, med en avvägd fördelning mellan begränsnings- och anpassningsåtgärder. Vid mötet i december fastställde Europeiska rådet bidraget från EU och dess medlemsstater till 2,4 miljarder euro per år för perioden 2010–2012. Ett snabbt genomförande av detta åtagande som EU har gjort är av största betydelse både med tanke på EU:s trovärdighet och det brådskande behovet av att förbättra många utvecklingsländers kapacitet att utforma och genomföra effektiva klimatstrategier på områdena anpassning, begränsning och tekniksamarbete.

EU måste samverka med andra givare och mottagare för att säkerställa ett samordnat genomförande av den snabbstartsf finansiering man enades om i Köpenhamn.

Snabbstartsf finansieringen kan t.ex. omfatta kapacitetsutveckling för integrering av anpassning i strategier för utveckling och fattigdomsminskning, liksom genomförande av försöksåtgärder och brådskande anpassningsåtgärder i enlighet med nationella åtgärdsplaner; kapacitetsutveckling på begränsningsområdet, dvs. strategier för utveckling mot låga utsläpp, nationellt lämpliga begränsningsåtgärder samt mätning, rapportering och verifiering av utsläpp; kapacitetsutvecklings- och pilotprojekt för sektorsvisa mekanismer för koldioxidmarknaden; beredskaps- och pilotprojekt för minskning av utsläpp till följd av avskogning i utvecklingsländer, och kapacitetsutvecklings- och pilotprojekt inom ramen för det tekniska samarbetet. Snabbstartsf finansieringen måste vara väl inriktad mot olika regioner i världen för att den effektivt ska kunna skapa klimatpolitisk kapacitet, tillgodose utvecklingsländers behov och specifika förslag och åstadkomma miljöresultat där det bäst behövs⁸.

För att vara effektiv och undvika förseningar av ambitiösa åtgärder måste snabbstartsf finansieringen bygga på och beakta befintliga initiativ. En stor del av EU:s snabbstartsf finansiering kommer att genomföras via befintliga initiativ⁹, bilaterala kanaler, framför allt genom medlemsstaternas egna program för utvecklingssamarbete, eller via internationella institutioner. EU:s initiativ kan bygga på befintliga initiativ eller inriktas mot nya behov som MRV och strategier för utveckling mot låga utsläpp. Kommissionen och enskilda medlemsstater skulle kunna ta initiativet i vissa länder eller regioner och på särskilda områden, beroende på deras finansieringsprioriteringar och deras respektive partnerländers prioriteringar.

EU kommer att behöva agera och rapportera om sina åtgärder på ett konsekvent och effektivt sätt, samt undvika dubbelarbete och maximera synergieffekterna. Samordning av EU:s insatser kommer att vara helt avgörande. Kommissionen är redo att bidra till att underlätta och samordna genomförandet av EU:s åtagande för snabbstartsf finansiering och föreslår följande:

- (1) Samarbete med rådet (Ecofin), med stöd från de relevanta rådskonstellationerna, för samordning och kontroll av EU:s insatser för snabbstartsf finansiering.

⁸ Enligt Köpenhamnsöverenskommelsen ska medel för anpassning prioriteras för de mest utsatta utvecklingsländerna som t.ex. de minst utvecklade länderna, små östater under utveckling och Afrika.

⁹ Inbegripet via den globala klimatförändringsalliansen.

- (2) Ett gemensamt EU-program för regional kapacitetsutveckling inrättas (t.ex. för strategier för utveckling mot låga utsläpp och anpassningsstrategier) för att centralisera och kanalisera EU-finansiering som komplement till befintliga program för EU-finansiering. Detta skulle direkt kunna innefatta länder med intresse för kapacitetsutveckling, t.ex. genom arrangemang för partnersamverkan.
- (3) Insyn säkerställs genom att en delrapport presenteras två gånger per år om genomförandet av EU:s åtagande för snabbstartsförfinansiering; en första rapport kan läggas fram till klimatkonventionens möte i Bonn i juni 2010.

3.2.4. Säkerställa långsiktig finansiering

Genom Köpenhamnsöverenskommelsen åtog sig EU och andra industriländer att gemensamt bidra med 100 miljarder US-dollar (73 miljarder euro) per år fram till 2020 för begränsnings- och anpassningsåtgärder i utvecklingsländer. Dessa medel skulle kunna tas från en rad olika källor:

- Den internationella koldioxidmarknaden som, om den utformas på rätt sätt, skapar ett växande finansiellt flöde till utvecklingsländer och som skulle kunna bidra med upp till 38 miljarder euro årligen fram till 2020. EU:s utsläppshandelssystem genererar redan tillräckliga medel till utvecklingsländer via stödet till mekanismen för ren utveckling, och genom EU:s lagstiftning kommer ytterligare medel från och med 2013. Dessutom har medlemsstaterna åtagit sig att från 2013 använda en del av auktionsinkomsterna från EU:s utsläppshandelssystem för dessa ändamål.
- Internationell luft- och sjötransport, företrädesvis genom globala instrument¹⁰, kan vara en viktig källa till innovativ finansiering, vilket bygger på det befintliga åtagandet inom EU:s utsläppshandelssystem om att alla auktionsinkomster från luftfarten ska användas till klimatförändringsåtgärder.
- Internationell offentlig finansiering i storleksordningen 22–50 miljarder euro per år fram till 2020. EU bör bidra med en skälig andel. För perioden efter 2012 skulle EU fortsätta med ett enda erbjudande från hela EU¹¹.

FN:s framtida högnivåpanel för finansiering och rådgivande grupp för finansiering i klimatförändringsfrågor bör undersöka hur dessa källor kan användas effektivt för att finansiera framtida klimatåtgärder med offentliga medel och med fokus på områden som inte på lämpligt sätt kan finansieras genom den privata sektorn eller användas för att uppbåda privata investeringar. Köpenhamnsfonden för grönt klimat behöver också ett väldefinierat mandat för att bidra till att höja värdet på befintliga initiativ.

Förvaltningen av den framtida internationella finansieringsstrukturen bör vara genomsynlig, möjliggöra effektiv kontroll och respektera överenskomna principer för biståndseffektivitet. Ett rapporteringssystem med fullständig insyn krävs, med omfattande statistiska uppgifter som bygger på OECD-DAC-systemet. Därmed garanteras att klimatåtgärderna vidtas i kombination med insatser för fattigdomsminskning och insatser för millennieutvecklingsmålen.

¹⁰ Rådet (Ecofin) den 9 juni 2009 och KOM(2009) 475/3.

¹¹ Jfr KOM(2009) 475/3.

Den långsiktiga finansieringens internationella dimension är bara en del av bilden. Vid kontakter med utvecklingsländer, i synnerhet de som är ekonomiskt mer avancerade, måste det klart framgå att de också bidrar till den totala insatsen, även genom att engagera sig i meningsfulla begränsningsåtgärder och för insyn i genomförandet.

3.3. Utveckling av den internationella koldioxidmarknaden

En väl fungerande koldioxidmarknad är avgörande för att koldioxidsnåla investeringar ska kunna drivas igenom och globala begränsningsmål uppnås på ett kostnadseffektivt sätt. En sådan kan också leda till betydelsefulla finansiella flöden till utvecklingsländer. En internationell koldioxidmarknad bör upprättas genom att kompatibla inhemska system med utsläppstak och handel med utsläppsrätter kopplas samman. Målet är att utveckla en marknad som spänner över hela OECD till 2015, och en ännu större marknad till 2020, så detta bör ingå i kontakterna med Förenta staterna, Japan och Australien mot bakgrund av de framsteg de har åstadkommit hittills.

EU har föreslagit nya sektoriella mekanismer för koldioxidmarknaden som ett steg på vägen mot utvecklingen av ett (multisektoriellt) system med utsläppstak och handel med utsläppsrätter, framför allt i de mer avancerade utvecklingsländerna. Genom dessa mekanismer kan en mer komplett prissignal åstadkommas och tillgodohavanden skapas i större omfattning. De kan också vara ett sätt att fånga upp utvecklingsländers bidrag till begränsning, genom kreditering mot ambitiösa utsläppstak som är lägre än prognostiserade utsläpp för att säkerställa en begränsningsvinst i slutänden.

Mekanismen för ren utveckling kommer dessutom att fortsätta efter 2012, men den måste reformeras för att förbättra dess miljömässiga integritet, genomslagskraft, effektivitet och förvaltning. Den bör över tiden allt mer inriktas på de minst utvecklade länderna. För att säkra en sammanhållen övergång från projektbaserade till sektoriella mekanismer bör EU utveckla en samsyn med Förenta staterna och andra länder, för att genomföra system med utsläppstak och handel med utsläppsrätter och på ett samordnat sätt generera efterfrågan på tillgodohavanden.

Ett viktigt mål inför Cancun bör vara att förankra de förbättrade och nya mekanismerna för koldioxidmarknaden som medel för att uppnå ambitiösa begränsningsmål och generera finansiella flöden till utvecklingsländer. Det bör dessutom skapa en grund för inrättande av nya sektoriella mekanismer. Under de senaste åren har emellertid förhandlingarna om marknadsbaserade mekanismer kritiserats hårt av ett antal utvecklingsländer som ifrågasatt huruvida detta kan göras inom ramen för klimatkonventionen.

EU bör därför använda bestämmelserna i lagstiftningen om EU:s utsläppshandelssystem¹² för att stimulera utvecklingen av sektoriella mekanismer för koldioxidmarknaden och främja reformen av mekanismen för ren utveckling. Kommissionen kommer i detta syfte att

- (1) samarbeta med intresserade industri- och utvecklingsländer för att utveckla sektoriella mekanismer vars tillgodohavanden sedan kan erkännas för användning i EU:s utsläppshandelssystem, inom den nya marknad som spänner över hela OECD och inom ramen för EU:s beslut om fördelning av insatserna där medlemsstaternas minskningsåtaganden ingår, och

¹² Artikel 11a.5 och 11a.9 i direktiv 2009/29/EG om ett system för handel med utsläppsrätter, och artikel 5.2 i beslut nr 406/2009/EG.

- (2) beroende på utvecklingen av sektoriella mekanismer utveckla och föreslå strikta åtgärder för förbättring av kvalitetskraven för tillgodohavanden från projektbaserade mekanismer.

4. SLUTSATS

I detta meddelande ges en överblick över vissa lärdomar från konferensen i Köpenhamn, som inte motsvarade våra ursprungliga ambitioner, men som visar vilket konkret och brett stöd för att öka insatserna mot klimatförändringarna som ändå finns. Meddelandet kartlägger också vägen framåt på kort och medellång sikt, och ger en tydlig signal om kommissionens beslutsamhet att fortsätta sina ansträngningar för att se till att det globalt vidtas lämpliga åtgärder som motsvarar allvaret i den globala utmaning vi står inför.